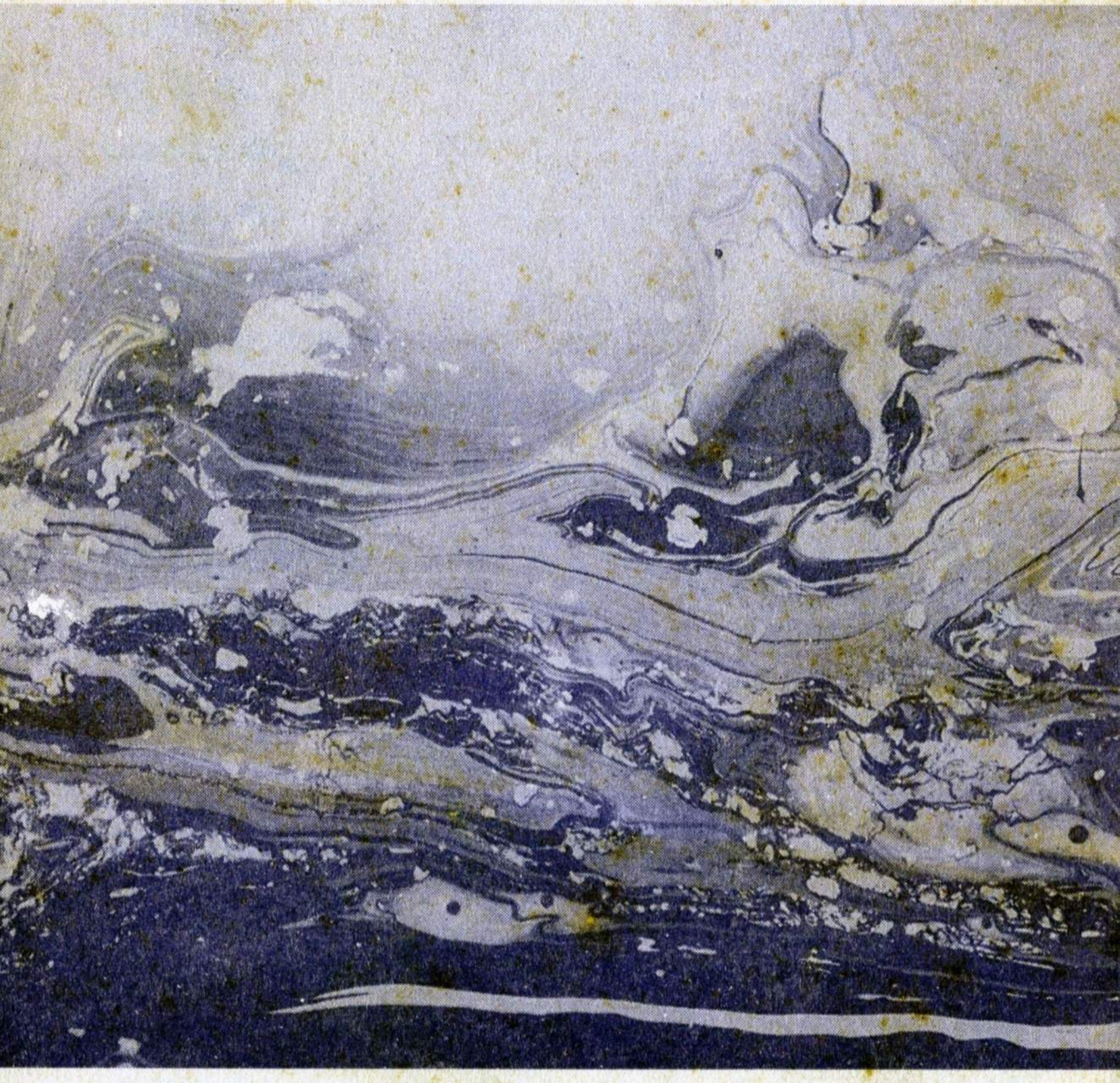
అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

ఫిబ్రవరి, మార్చి 1999

జీవనమర్మము

జీవనమర్మము
(శ్రీమాతారవిందుల ప్రవచనములు)

విభాగము I: జీవితము – ఆనందజనితము

విభాగము II: ఈ అశుభ దుఃఖాలెందుకు?

విభాగము III: జీవనకళ

జీవితం

సచ్చిదానందపుటనుంగు పుత్రికా
జీవితమా నీ పారవశ్యమపారమనంతమద్భుతము,
నీ జీవన విలాసయాత్ర పరిధి, ఈ అనంత
విశ్వవినువీధులలో అనంతమగుగాక.
మహోన్నతమైన యశస్సునూ, భరింపరాని ఏవగింపునూ
సమంగా నీ విహంగాలపై భరిస్తావు,
ఎనలేని సుఖంలోనూ దుఃఖంలోనూ ఏకమనస్కవై చరిస్తావు,
మాధవుడికీ, మరణానికీ వాహనమై నిలుస్తావు.
పుష్కలమైన నిలువలతో, వికృత దేహంతో
ముసుగులేని ముఖంతో నీవు నన్ను
నీ క్రూరమైన కౌగిళ్ళలో బంధించు
జీవితమా, ధైర్యం కోల్పోవకు; అంతేకాదు దిక్కుమార్చి కదలకు.

నీ పరమానందాన్నంతా నేను పసిగడతాను,
నీ నిరంకుశత్వాన్ని నిండుగా ధరిస్తాను.
సింహగర్జనబోలు కఠిన స్వరాన్నీ,
వసంత వీచికా సమతియ్యదనాన్నీ సంతరించుకొంటాను.

ఓ అసురునిలా (Titan) ఆరగిస్తాను.
ఓ దైవంలా అనుభవిస్తాను
మనిషిలా సంపాదించుకొని సంతృప్తిపడతాను.
శిశువులా కేరింతలతో పరవశిస్తాను.

ఆశగా నీ నుంచధికంగా నేనేమి కోరను,
నా విధివిధానమూ అదికావాలిది కావాలని పేచీ పెట్టను;
ఓడినా గెలిచినా ఒరిగినా నిలిచినా

ప్రభువునైనా పరుల ఆధీనంలో చిక్కినా నన్ను నిలువనీ.

చింపిరి గుడ్డలలో సైతం నేను చిన్మయాత్మను;
పతనంలోనూ నేను పరమాత్మను;
అణచివేయబడినప్పుడు విజయకేతనా లెగరేస్తాను,
నేను వధింపబడినప్పుడూ అజేయంగా చిరంజీవినై నిలుస్తాను.

మూలం:శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: అన్నవరపు ఆదిశేషయ్య

అస్తిత్వము

ప్రపంచవాస*మనగా కేవలం ప్రకృతియొక్క యంత్రాంగం కాదు. ఒక్క క్షణమో, యుగయుగాల పర్యంతమో ఆత్మ చిక్కుకుపోయిన ధర్మశాసనమూకాదు. అది నిరంతరం కొనసాగే దైవావిర్భావము. కర్మాచరణము కేవలం దాని బాహ్యా ప్రయోజనార్థం — తక్షణమో తర్వాతనో కలిగే బాహ్యా ప్రయోజనార్థం మాత్రమేకాదు; ఆత్మాన్వేషణ, ఆత్మసాఫల్యత, సిద్ధి దాని పరమ ప్రయోజనములు.

*

ఆస్థిత్వమన్నది ఓ ఆకస్మిక పరిణామంకాని, ఎవరి ప్రమేయం లేకుండా జరిగిన లక్ష్యరహిత సృజన కాని కాదు; బాధ్యతారహితంగా సంభవించిన విషయ సముచ్చయమూ కాదు. అది దైవాజ్ఞను శిరసావహించి సాగుతున్నది. కనిపించని పరమాత్మ నిత్య నివాసమది; వినిపించని విశ్వాత్మ సంకల్ప సాక్షాత్కారమది.

---

* Existence (అస్తిత్వము)

వ్యక్తిత్వం, అంతరాత్మ, పరమార్థం అనేవి లేకుండా, ఏదో ఓ రీతిన రూపొందింపబడి, అమర్చబడిన గణుతికెక్కని క్షుద్ర చలనంతో నడిచే గుడ్డి యంత్రంకాదు అస్తిత్వం. అది ఓ క్రమమైన పద్ధతిలో అభివ్యక్తీకరింపబడిన వస్తుసముదాయముల నిత్యసత్యతత్వ విశదీకరణం. సృష్టి అవతరణ క్రమంలో దానికనుబంధితమైన నిజస్వరూప పరిణామక్రమం.

అస్తిత్వమనగా ఒక భ్రమగాని, నిర్హేతుకమైన మాయాజాలంగాని, ఉండేందుకు హక్కులేనిదిగాని, ఉండజాలనిదిగాని, లేకపోయినా ఉన్నట్లనిపించే వస్తువుగాని కాదు. అది ఈ అద్భుతమైన విశ్వంలో తనను తానుగా ఆవిష్కరించుకుంటున్న ఓ బ్రహ్మాండమైన సత్యం.

*

నీవు నేనెవరని ప్రశ్నిస్తే — తత్త్వమసి — అది నీవు — నీవు పరమాత్మవు. అదికానిదేదీ లేదు. అదికాని ప్రతీదీ దాని అవశేషమో లేక కుటిల రూపమో మాత్రమే.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: అన్నవరపు ఆదిశేషయ్య

ఆనందబ్రహ్మ

ఈ ప్రపంచం ఆనందంలో నడుస్తుంది. ఆనందం ద్వారానే నడుస్తుంది. ఆనందమే మన పుట్టిల్లని, ఆనందం ద్వారానే మనం మన జీవన యాత్ర గడిపి తిరిగి ఆనందానికే చేరుకొంటామని వేదాలు ఘోషిస్తున్నాయి. ఈ ఆనందస్వర్గమే మన జీవితాన్ని ఆవరించియుండి, తన అనంతమైన శక్తిసామర్థ్యములతో మనని పోషించక పోయినట్లయితే, ఎవ్వరికీ ఊపిరి తీసుకొనుటకుగాని, వదులుకొనుటకుగాని శక్తి ఉండదు. వేదద్రష్టల దృష్టియైన ప్రాచీన వేదాంత దర్శనాలప్రకారం ఈప్రపంచపు అసలుస్వరూపము ఆనందము. ఇదియే హిందూమతము యొక్క స్వరూపము — బుద్ధుని దుఃఖవాదమువలన, మాయావాదుల

మిథ్యావాదమువలన, క్షీణించక ముందర, దాని అసలుప్రతిభ, పటుత్వము. అయితే ఈ ఆనందఘనమునుండి మనిషి పతనమై పోయే అవకాశము కూడా ఉన్నది. ఎందుకంటే అపరాప్రకృతి యొక్క నిమ్న స్వరూపము దానిని గ్రహించలేక పోవచ్చును. అది దానిని అర్థం చేసుకోలేదు. వశము చేసుకోలేదు.

విశ్వాతీతమైన ఒకానొక ఆనందము సమస్తమైన విశ్వమునందు, ఆ విశ్వంలోని ప్రతి వస్తువునందు అంతర్యామియై నిగూఢంగా భాసిస్తూ ఉంటుంది. మనస్సునకు, వాక్కునకు, ఊహాతీతము, వర్ణనాతీతము అయిన ఈ ఆనందమే అనిర్వచనీయమైన బ్రహ్మతత్వము. అదృశ్యము, నిగూఢము అయిన ఈ పదార్థమే లేకపోయినట్లయితే, ఇక్కడెవ్వరూ ఒక్క క్షణమైనా ఊపిరి తీసుకోలేరని, బ్రతకలేరని ఉపనిషత్తులు వక్కాణిస్తున్నాయి. అంతేకాదు. ఈ అధ్యాత్మికానందం మన హృదయాలలోకూడా నిహితమైయున్నది. అయితే ఉపరిగతమనస్సు యొక్క కోలాహలమునకు ఇది గోచరించదు. ఆ ఆనందము యొక్క, పల్చబడిన, వికార ప్రతిరూపములను మాత్రమే మానసిక, ప్రాణిక, భౌతిక కోశములు గ్రహించగలవు. కాని మనస్సు ఇంతకంటే ఉన్నతమైన ఆనందస్థాయిని పొందగలదు. అందుకు, మొదట దానిని దాని స్థూల వ్యాపారములనుండి తప్పించాలి; బాహ్యాస్పర్శలకు స్థూలరీతిలో స్పందించనీయక, దాని గ్రహణశక్తిని తగినంతగా సూక్ష్మీకరించి పరిశుద్ధము గావించినప్పుడు, ఆ ఆనందము కూడా మన మనస్సులో నిర్మలంగా ప్రతిబింబించి, మనకిష్టమైన ఆకృతిని (మన ప్రకృతిలోని ప్రధాన లక్షణమును) ధరిస్తుంది; లేక ప్రకృతిలోను, మానవునిలోను, మనపరిసరములలోను, వ్యాపించివున్న సౌందర్యరాశిగాకూడా ద్యోతకము గావచ్చును; లేక విశ్వాతీతమైన సౌందర్యముగా — మనకిక్కడ సుందరమైన వస్తువులన్ని దాని యొక్క ప్రతిరూపములే — భాసించవచ్చును. అది కళాకారుల హృదయములలో భాసించినప్పుడు, వారు దానికి పులకితులుకాగా, వారిలోని కవిత్వము, చిత్రకళ భాసిస్తయి. భక్తుల హృదయములలో అది దివ్యప్రేమగా భాసించవచ్చును; లేక విశ్వగతము, విశ్వము వెనక, విశ్వాతీతము అయిన దివ్యప్రేమగా అనుభూతము కావచ్చును; సహాయశీలియైన అనంత వాత్సల్యముగా సాక్షా

త్కరించవచ్చును; ఆవేశగత హృదయములలో మొదట ఆవిధముగా ప్రత్యక్షము గావచ్చును. అనేకమైన యితర — ఒక మహాశక్తి, ఒక ఆనందమూర్తి, ఒక సౌందర్య దేవత, ప్రేమ, శాంతి — రూపములలో గూడ మన మనస్సునకు దర్శనము గావచ్చును; కాని దాని పూర్ణ రూపము మన మనస్సులో అది ధరించే రూపములకతీతమే.

ఎందుకంటే, సమస్తమైన సంతోషము, ఆనందము, దివ్యప్రేమ, దివ్యానందం ఆఆనంద బ్రహ్మమునుంచి పెల్లుబికిన దివ్యైశ్వర్యములే — ఆత్మానందము ద్వారా కలిగే మేధానందము, ఊహాప్రవృత్తులు, రసానుభూతి, నైతికాకాంక్ష, నైతిక-సంతృప్తి, కార్యాచరణము, జీవితము, శరీరజనితానంద సర్వస్వములన్నియు కూడ ఆకోవకు జెందినవే. సర్వ విధములా (సర్వభావేన) దైవము మనలను స్పృశించి మనలోని ఆత్మను మేలుకొలిపి విముక్తి చేయగలదు. అయితే, సాక్షాత్తు ఆఆనంద బ్రహ్మమునే దర్శిచవలెనన్న యెడల నీ మనస్సుయొక్క గ్రహణశీల తను చాలా మెఱుగు పరచవలసి వుంటుంది... దానిని సూక్ష్మీకరణము (సున్నితము), ఆధ్యాత్మీకరణము, విశ్వవ్యాప్తము చేయవలసివుంటుంది. మాలిన్యములను ప్రక్షాళనముగావించి దానిపరిధిని పెంచవలసివుం టుంది. మనలో ఆపరాత్పర, విశ్వమయ ఆనందానుభూతులు జాగరిల్లిన ప్పుడే, మనలో ప్రవర్ధమానమవుతున్న ఆధ్యాత్మిక, పరాత్పర, ప్రహర్ష ముల ద్వారా ఈ ప్రపంచగతము, ఈ ప్రపంచపు వైరుధ్యముల వెను కను, వాటికి అతీతముగాను ఉన్న విశ్వానందముతో మనము తాదా త్మ్యము చెందినప్పుడే మనము దానిపొలిమేరలకు వెళ్ళగలుగుతాము. అందులోకి ప్రవేశించగలుగుతాము.

ఆత్మ దానిని ఆరాధించి, ప్రేమించి, దాని కోసరము తహ తహలాడినప్పుడే దాని దివ్యమూర్తిత్వము మనకు అనుభూతమవు తుంది. ఆ భగవంతుడు మనకు దర్శనమౌతాడు. ప్రియునిగా ప్రత్యక్షమై, ఆనందపారవశ్యానుభూతిని కలుగజేస్తాడు. మన సమస్తఅస్తిత్వమును దానిప్రతిరూపముగా మలిచి మెరుగుదిద్దినప్పుడు మనమా దివ్యప్రకృతి యొక్క మానవావతారముగా విరాజిల్లెదము. అది సర్వవిధములుగ మన ఆత్మకు ఆత్మయై, మనలో ప్రజ్వరిల్లినప్పుడు మనము కృతార్థులమయ్యె దము. పూర్ణత్వమును వహించెదము.

బ్రహ్మ మనకు ఎల్లప్పుడు త్రివిధముగా — మనలోను, మన స్తరమునకు పైభాగములోను మనలను పరివేష్టించియున్న విశ్వముల లోను — అభివ్యక్తమవుతాడు.

ఈ ఆనందబ్రహ్మ ఆవిర్భావము యొక్క త్రివిధ — పైన, లోన, చుట్టూ — రూపముల చైతన్యమును మనము పొందినప్పుడు మనకు దాని పూర్ణస్వరూపము ద్యోతకమైనట్లే. మనమప్పుడు దాని ఆనందము, ప్రశాంతము, హర్షము, ప్రేమ ముఖములను సర్వభూతము లందు దర్శించి సమాలింగనము కావించెదము; అప్పుడు సర్వభువన ములు దాని శరీరముగా భాసించును. దాని అవ్యక్తిత్వ స్వరూపము, విశాలత్వము, అంతర్యామిత్వములను మాత్రమే మనము దర్శించినచో, మన భక్తారాధనలు తగినంత ఆత్మీయముగా లేకపోయినచో, ప్రియుని యొక్క కరములు మననాలింగనము చేయనిచో మనకు ఆ ఆనంద విషయకమైన పరమోత్కృష్ట ప్రమాణం తెలియనట్లే.

దాని అవ్యక్తిత్వ రూపము కూడా ఆ బ్రహ్మము యొక్క మధుర వైభవమే! — ఆ అవ్యక్తిత్వతలోనుంచికూడా తనదివ్య వ్యక్తిత్వపు మధురదృక్కులను మనవైపు ప్రసరించగలడు. ఎందుకంటే ఆనందమనగా మనప్రభువు యొక్క దర్శనమే — దాని ప్రవాహములు ఆయన లీలానందమే.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదము: రాయప్రోలు లక్ష్మీనరసింహాశాస్త్రి

ఆత్మానందము

బ్రహ్మ మన స్థూలరూపాన్ని నిరంతరం వ్యతిరేకించే అవ్యక్తిత్వ నైరూప్యమే అయినట్లయితే ఈ నాటకాన్ని ఇంతటితో కట్టేస్తే సరి. పీడ వదిలి పోతుంది. కాని ప్రేమ, ఆనందము, స్వస్వరూప జ్ఞానము ఉన్నయి గదా మరి.

ఈ విశ్వము మనోవిజ్ఞాన కల్పితములయిన కొన్ని సంఖ్యలను, సూత్రములను, గుణించగా వచ్చిన శూన్యత గాదు. కొన్ని శక్తుల (ఒకానొక విన్యాసమునకు) క్షేత్రమయిన ఒక భౌతిక ప్రక్రియకాదు. అది ప్రియుని ఆనందము, ఒక బాలుని క్రీడ, తన యొక్క అనంత సృజన శక్త్యానందముతో మత్తెక్కిన ఒక కవిపుంగవుని స్వయంకృత బహుళత్వము!

ఆ పరమేశ్వరుణ్ణి విశ్వములో లెక్కలను గుణించే ఒక గణిత శాస్త్రజ్ఞునిగానో, లేక భౌతిక శక్తుల ధర్మములను ప్రయోగముల ద్వారా పరిష్కరించే ఒక తాత్వికునిగానో పరిగణించు కోవచ్చుననుకోండి. కాని మనమతనికి ఒక ప్రియుడు, ఏకానేకముల సరాగములను ఆలపించే ఒక సంగీత విద్వాంసుడు, ఒక చిన్న పిల్లవాడు, ఒక కవీశ్వరుడు అన్న సంగతి మరచిపోకూడదు. ఇక్కడ మరియొక విషయం గమనార్హము — భావము మాత్రమే సరిపోదు. ఆనందోల్లాసములు పూర్తిగా పట్టుబడాలి. ఎందుకంటే భావములు, శక్తులు, అస్థిత్వములు, సిద్ధాంతములు ఇవన్నియు — భగవంతుని ఆనంద నిశ్వాసములతో పూరించే వరకు ఒట్టి రిక్తములే.

ఇవన్నీ ఒట్టి ప్రతిరూపములు నిజమే — కాని సమస్తమూ ఒక ప్రతిరూపమే కదా. తత్వములు భగద్విషయముల యొక్క భావ రూపములు మాత్రమే కాగా, భౌతిక ప్రతిరూపములు వాని సజీవాకృతులు.

తత్వము శక్తినావహించినప్పుడు లోకములు పుట్టగా, అస్థిత్వము యొక్క ఉల్లాసము తత్వమును పుట్టించినది. అనంతుడు తన యందు బహుళమైన ఆనందమును భావించినప్పుడు లోకములు, విశ్వములు పుట్టినవి.

అస్థిత్వము యొక్క చేతనా, ఆనందములు తొలి మాతాపిత రులు, పరార్థము యొక్క ఆఖరి రూపములు. అచేతన అనగా చేతన యొక్క మధ్య దశలోని మూర్ఛారూపము లేక సుషుప్తి. బాధ, ఆత్మ హాతము: అస్తిత్వానందము, మరియొక చోటనో, లేక మరియొక రూప ములోనో తనను తాను కనుగొనుటకై విడిపోవుట.

అస్తిత్వము యొక్క ఆనందము కేవలం కాలీనము మాత్రమే కాదు. అది ఆద్యంత రహితము — ఆ మాయల మారి ఒక రూపము నుంచి నిర్గమించి, మరొక రూపములోకి ప్రవేశిస్తాడు.

అసలు భగవంతుడంటే ఏమిటి? ఒక శాశ్వతమయిన బాలుడు ఒక శాశ్వతమయిన తోటలో శాశ్వతంగా ఆడుతున్న ఆట.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదము: బ్రహ్మచారి సంయమేశ్వర్

"నేనిప్పుడు చేయలేను" అనగా "నేను తరువాత చేసితీరుతాను" యొక్క సంజ్ఞయే. 'అసంభవము' అనగా సమస్తమైన సంభావ్యముల యొక్క ప్రారంభ దశయే. ఈ లౌకిక ప్రపంచము ఒక **Paradox,** *ఒక అంసంభావ్యము గనుకనే ఆ సనాతనుడు దానిని తన నుంచే సృష్టించాడు.*

'అసంభావ్యము' అనగా ఇంతవరకూ సిద్ధి పొందని ఘనతమమయిన సంభావ్యతల రాశి! ఇంతవరకూ రాని ప్రయాణపు ఉన్నత దశను అది కప్పిపుచ్చుతుంది

శ్రీఅరవిందులు

మానవుడు దేవుడే

భగవంతుడు ప్రకృతి కోసం క్రిందికి దిగి రావటం మానడు — మానవుడు దైవం కోసం ఆకాంక్షించుటా మానడు. ఇది సాంతనం తముల శాశ్వత సంబంధము. అవి ఒక దాని నుండి మరొకటి దూర మగు చున్నట్లు కనబడుట, తిరిగి మరింత గాఢమైన పరస్పరాలిం గనార్థమే.

మానవునిలో ప్రపంచము (ప్రకృతి) తన భోక్తవైపు శీఘ్ర ముగా పయనించుటకై తన నిజ చైతాన్యాన్ని పొందుతుంది. భోక్తను (పురుషుని), ప్రపంచము (ప్రకృతి) తనకి తెలియకుండానే స్వాధీనపర చుకొంటుంది, జీవితము, ఇంద్రియములు నిరోధించినప్పటికి. ప్రపం చము (ప్రకృతి) భగవంతుని తెలుసుకొనలేదు. ఎందుకని? తనెవరో తనకే తెలియదు కాబట్టి. తెలుసుకున్నప్పుడు అమిశ్రితానందాన్ని ఆస్వాదిస్తుంది.

ఏకత్వములో కూడ ఎరుకను కలిగియుండుటయే అసలు రహస్యము. దేవ-మానవులకు, విశ్వ-విశ్వాతీతములకు పరస్పరాభిజ్ఞతి కలిగినప్పుడు వాళ్లిద్దరు ఏకమవుతారు. వాటి భిన్నత్వమే అజ్ఞానానికి హేతువు — అజ్ఞానమే దుఃఖమునకు హేతువు అయినట్లుగా.

మానవుడు మొదట తనకు తెలియకుండానే భగవంతుని అన్వేషిస్తాడు — పరమాత్ముని అన్వేషిస్తున్న సంగతి కూడ అతనికి తెలియదు! ఎందుకనగా అతడు మొదట భౌతిక ప్రకృతి యొక్క మసక వెలుగులో మొదలై, జ్ఞానోదయమైనప్పుడు కూడ జ్ఞాపకం రాకుండా గుడ్డిగానే వుంటాడు. భగవంతుడు కూడ అతని అన్వేషణకు అస్తవ్య స్తంగానే ప్రత్యుత్తరమిస్తాడు. చీకట్లో పసిపిల్లవాని చేతులు తల్లికొరకై తారాడినట్లు, మానవుని గుడ్డితనాన్ని భగవంతుడుకూడా చూసి ఆనందిస్తాడు.

భగవంతుడు ప్రకృతి — బాల బాలికలు క్రీడించనట్లు, ప్రేమించుకున్నట్లు ప్రవర్తిస్తారు. ఆడుకుంటారు. ఒకరినొకరు వెతు క్కుని పట్టుకుండేందుకై దాగుడుమూతలు ఆడుకుంటారు.

పెనగులాడి, పట్టుబట్టి, తాడించి, అకస్మాత్తుగా పట్టుపడేం దుకై ప్రకృతికి కనపడకుండా దాక్కున్న భగవంతుడే మానవుడు. మానవమాత్రునిలో తన ఉనికిని తెలియకుండా మరుగుపరచుకున్న విశ్వమానవుడు, మానవాతీత మానవుడే భగవంతుడు.

రోమములతో కూడిన చర్మమును ధరించిన మనిషియే జంతువు. మెలికలు తిరిగిపోతూ, నేల మీద ప్రాకుచున్నమానవుడే మానవస్థాయికి పరిణమించుచున్న కీటకము. పదార్థము యొక్క ముడిరూపములు కూడ అశరీరి అయిన మానవుడే. సమస్తమయిన వస్తువులు మానవుడే — పురుషుడైన మానవుడే, పురుషుని ప్రతి రూపమే.

మనిషంటే ఎవరు? తన అంశములతోనే రచింపబడి, మనస్సు దేహములలో నివాసమున్న ఆత్మ, ఎవ్వరిచేత సృష్టింపబడని (స్వయంభువు) ఆత్మ — అవినాశి అయిన ఆత్మ.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదము: బ్రహ్మచారి సంయమేశ్వర్

ఆదిమధ్యాంతాలు

మానవ మాధవుల సంయోగమనగా దైవము మానవుని స్థూలరూపాన్ని చొచ్చుకొనిపోయి అతని అంతరంగంలోకి ప్రవేశిం చుట; మానవుడు ఆ దివ్యత్వములో విలీనమగుట.

అయితే యీవిలీనమువలన మానవుడు లయమైపోడు. లయమే అంతిమ లక్ష్యమైనచో ఈ లీల అసలు మొదలయ్యేదే కాదు. ఈ అన్వే షణ, ఆవేదన, బాధ, ఆనందపారవశ్యములన్నియు లయమై పోవుట కోసం కాదు. కానేరదు.

అసలు రహస్యం ఆనందం. ఎప్పుడైతే నువ్వా ఆనందానుభూ తిని పొందెదవో అప్పుడే నువ్వు దైవాన్ని గురించి తెలుసుకొనగలవు.

అసలు ఈ సృష్టి ఎలా మొదలైంది? ఇదంతయు మూల సత్త్వము ప్రపంచవ్యాప్తంగా ఆడే ఒక పెద్ద దాగుడుమూతలాట.

మొదట తాను అసంఖ్యాక రూపములలో దాక్కుంటాడు. మళ్ళీ వెతికి పట్టుకొని పకపకా నవ్వుకుంటాడు. ఇదే అతనిలీల. వినోదము.

మధ్యదశ మాటేమిటి. చీలిపోయిన అణువులు తిరిగి ఐక్యమునొందుటకై బహుముఖంగా తహతహలాడుట, అజ్ఞానము జ్ఞానసాగరమువైపుకు ప్రవహించుట, తరువాత బాధతో మొదలై, వర్ణనాతీతమైన ఆనందోల్లాసములకై పరితపించుట. ఎందుకనగా ఇవి అన్నియు అంధకారము యొక్క ప్రతిరూపములు దారి మళ్ళిన ప్రకంపనములు.

మరి సృష్టియొక్క అంతమో? తేనెతనకు తానుగాను, తనలోని చుక్కలన్నిట్టిని కలిసి రుచిచూచినట్లు, ఒక్కొక్క చుక్క మొత్తం తేనెపట్టంతా తానే అనుకొని రుచిచూసిన యెడల ఎటులుండునో ఈ సృష్టియొక్క అంతిమ రూపముకూడా అటులనే యుండును!

ప్రేమదే పతాకం. సంతోషమే సంగీతం. శక్తియే సాహిత్యం. జ్ఞానమే వాద్యగాడు. ఆ సర్వేశ్వరుడే నిర్వాహకుడు, ప్రేక్షకుడు. మొదట తంతులుమీటి సృతిని సవరించే అపస్వరాలే మనకి వినబడుతాయి. ఆ అపస్వరాలు రానురాను శ్రవణప్రేయమైన వీనులవిందుగా పరిణమిస్తాయి. దివ్యపారవశ్యము యొక్క గంభీరగతులను మనం తప్పకుండా మన స్వంతం జేసుకుంటాము!

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదము: ఎన్. అప్పాస్వామి

మన లక్ష్యము పరిపూర్ణత్వము

బుద్ధుడు, శంకరుడు ఈ ప్రపంచాన్ని ఒట్టి మిథ్యగాను, దుఃఖ భాజకంగాను పరిగణించారు. అందుకని ఇక్కణ్ణుంచి పలాయనం చిత్తగించటమే మేలైన మార్గమని నిశ్చయించారు. కాని ఈ ప్రపంచం బ్రహ్మస్వరూపం, సాక్షాద్భగవత్స్వరూపం. ఈ ప్రపంచము సత్యము, ఆనందము. ఎంత అద్భుతమైనప్పటికీ మనస్సు యొక్క అహంకారపు దృష్టికిమట్టుకు అది మిథ్యగానే గోచరిస్తుంది! ఈ దుఃఖానికి కారణం ప్రపంచార్గతమైన దైవంతో మనకి సత్సంబంధాలు లేకపోవటమే. ఇంతకు మించిన అపరాధమేమీ లేదు. దుఃఖానికి మరియొక హేతువూ లేదు.

ఈ ప్రపంచాన్ని భగవంతుడు తన మాయ ద్వారా సృష్టించాడు. కాని వేదాలలో మాయ అనగా భ్రమ కాదు. దానికర్థం వివేకం, జ్ఞానం, సమర్థత, విస్తృత చేతనాపర్యాప్తి — "ప్రజ్ఞా ప్రసృతా పురాణీ". ఈ ప్రపంచాన్ని సృష్టించింది ఒక సర్వశక్తిమంతుడు — ఎవరో ఒక స్వాప్నికుడు చేసిన ఘోరనేరముకాదది. దానిని ఒక సర్వజ్ఞుడు స్వీయానందం కోసం అభివ్యక్తపరిచాడు — లేక తనలోనే దాచి పెట్టాడు; అంతేకాని, అది సర్వస్వాతంత్ర్యుడైన బ్రహ్మ తన అజ్ఞానం ద్వారా తనపై తానే విధించుకున్న బంధనమేమీకాదు.

ఈ ప్రపంచం ఒకవేళ బ్రహ్మ తనపై తాను విధించుకున్న నరకయాతనే అయినట్లయితే అసలు మనమీ బాధనెందుకు భరించాలి? దానిని తప్పించుకోవటమే మన లక్ష్యం. ప్రాపంచిక జీవితంలో దుఃఖమే అనివార్యమైనట్లయితే ఈ పీడని మనమెంత త్వరగా వదిలించుకుంటే అంత మంచిది. కాని ఈ ప్రపంచంలో పూర్ణసత్యం సాధ్యమే. ఎందుకంటే భగవంతుడు సర్వాన్ని సత్యనేత్రంతోనే వీక్షిస్తాడు. ప్రపంచంలో, సంపూర్ణానందం సాధ్యమే, ఎందుకంటే భగవంతుడు అమిశ్రిత స్వేచ్ఛాభావంతోనే సర్వవస్తువులను ఆనందంగా అనుభవిస్తాడు. మన అహంకారపూరిత అస్తిత్వాన్ని, ఆయన స్వరూపంతో సంపూర్ణంగా ఏకంచేసి, దైవదృష్టిని, దైవస్వేచ్ఛను గ్రహించుటకు అంగీకరించినచో, మనంకూడా వేదాలు అమృతం, శాశ్వతత్వం అన్న సత్యాన్ని, పరమానందాన్ని సుఖంగా అనుభవించవచ్చు.

ఈ ప్రపంచం భగవంతుని స్వీయమూర్తిత్వంలోని చాలనము. మనం భగవంతుని చాలనవిన్యాసానికి ఆధారమై సమీకృతం చేయు దైవచైతన్యపు కేంద్రాలము, ముడులము. ఈ ప్రపంచం ఆపరాత్పరుని స్వీయచైతన్యపు పరమానందంతోకూడిన ఖేల; అనంతుడు, సర్వ స్వతంత్రుడూ సంపూర్ణుడూ అయిన ఈశ్వరుడే; మనం ఆ చైతన్యపు పరమానందం యొక్క స్వీయ బహుళాకృతులమై ఆయన క్రీడాసహ చరులుగా ఈ లోకంలోకి పంపబడ్డాము. ఈ ప్రపంచం ఒకానొక వ్యూహము, ఒక లయ, ఒక సంకేతసరళియై భగవంతుని స్వీయచైత న్యంలో ఆయనను ఆయనకే వ్యక్తం చేయుపదార్థమేగాని జడము కానే కాదు. అయితే భగవంతుని చైతన్యంలో, స్వీయ ప్రకటనలో మాత్రమే అస్తిత్వాన్ని పొంది వుంటుంది. మనం భగవంతునిలా, అంతరంగ సత్తలో ప్రకటితమగువారలం. అయితే బాహ్యాసత్తలో ఆ వ్యూహపు నిబంధనలం. ఆ లయస్వరాలం, ఆ సరళియొక్క సంకేతాలం. మనం ఈశ్వరేచ్ఛను పాలించెదము. ఆయన క్రీడలో పాల్గొనెదము, ఆయన వ్యూహాన్ని క్రియాత్మకం చేసెదము, ఆయన సామరస్యాన్ని నెరవేర్చె దము, ఆయన సంకల్పాన్ని మన ద్వారా నేరవేర్చెదము. ఇదియే మన ఆనందం, మన స్వీయ సఫలత. ఇందులకే మనం విశ్వాతీతులమయి నప్పటికి, విశ్వంలో ప్రవేశించటం జరిగింది.

పూర్ణత్వాన్ని సాధించాలి, సామరస్యాన్ని నెలకొల్పాలి. సంకుచితత్వము, సీమితత్వము, దుఃఖము, అవివేకము, పదార్థము అను నవి ఈ విన్యాసము యొక్క ప్రథమ రూపాలు మాత్రమే — మనం పూర్ణత్వాన్ని సాధించేంత వరకు అవి అస్పష్టంగా వుంటయి; అవి శ్రుతి యొక్క మొదటి అపస్వరాలు. మనం అసంపూర్ణతనుండి సంపూ ర్ణతను నిర్మించాలి. అనంతత్వాన్ని కనుగొనలేని పరిమితి నుండి, మృత్యువునుండి, అమృతత్వాన్ని కనుగొనుటకు, దుఃఖంనుండి దైవ జ్ఞానాన్ని పొందుటకు, పదార్థంనుండి దైవాన్ని వ్యక్తం చేయుటకు శ్రమించాలి. మనకోసమూ, మానవాళికోసమూ ఈ అంతిమ ఫలితాన్ని సాధించుటయే మన యోగానికి గమ్యం.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదము: ఎన్. అప్పాస్వామి

ప్రపంచ ప్రహేళిక

భగవదభివ్యక్తికి దుఖఃమనివార్యమా?

ఈ ప్రపంచం అంత ఆదర్శవంతమైనదిగాని, సంతృప్తికర మైనది గాని కాదన్నమాటను ఎవ్వరు ఖండించలేరు. లోటుపాటు, దుఃఖము, దుష్టత్వముల గాఢమైన ముద్ర దానిపై యున్నది. మనిషిలో ఆధ్యాత్మిక స్ఫూర్తి కలిగేందుకు ఇదియే మొదటి హేతువు. కొంతమంది ఈ సకల చరాచర సృష్టి యొక్కవేదనను చూసి, సంతాపము నొంది ప్రేరితమై "ఏమైనా సరే, ఈ దుఃఖాన్ని నివారించవలసినదే" అని నిశ్చ యించుకొని, కంకణం కట్టుకుంటారు. కొద్దిమంది మహానుభావులు మట్టుకు అటువంటి ప్రేరణ ఏమియు లేకుండానే దివ్యానుభూతులను పొందుతారు. ఇది ఈ భూమిమీద అవతరించిన సమస్తమైన సృష్టికి తప్పదా? ఈ భౌతిక ప్రపంచమున్నంత వరకు యీ బాధలు తప్పవా? అన్న ప్రశ్నలు మిగిలిపోతయి. అనగా జన్మ ఎత్తాలని, అభివ్యక్తము కావాలని, సృష్టి చేయాలనే కామనయే పాపానికి మూల కారణం — ఇంతటితో యీ జన్మని విరమించుకోవటమో లేక అభివ్యక్తిని ఉపసం హరించుకోవటమో విముక్తికి ఏకైక మార్గం. ఈ దృష్టి కలవారికి, సమీపవాదులకి — అధిక సంఖ్యాకులు వీరేకదా — ప్రసిద్ధమైన మార్గము ఆధ్యాత్మిక విమోచనము పొందుటయే. అది సరియైన మార్గము కాకపోవచ్చుకూడా. అయితే మన అజ్ఞాననేత్రానికో లేక మిడిమిడి జ్ఞానానికో మాత్రం అలా స్ఫురించవచ్చు. ఈ అసంపూర్ణత, దుష్టత్వము, బాధలకు హేతువు పరిస్థితుల ప్రాబల్యము గాని, మార్గము లోని క్లిష్టతగాని, కావచ్చునేగాని అభివ్యక్తము యొక్క నిబంధనగాని, మానవజన్మ యొక్క అనివార్యమైన లక్షణం గాని కాకపోవచ్చు.

ఇహలోకయాత్రను విడనాడుట పరిష్కారమేనా?

దేనియందు మనం నివసిస్తున్నామో, ఆ బహువిధ అభివ్యక్త

ప్రపంచానికీ, దేని ఇరుకు ఎల్లల నడుమ మనం తడుముకుంటూ, పెనుగులాడుతున్నామో, ఆ చేతనకుపైన — ఈ రెండింటి అస్థిరత పైన — ఒక శాశ్వతతత్వం ఉన్నది; దాని లక్షణాలు అనంతత, స్వయం సత్త, స్వేచ్ఛ, నిరపేక్ష ప్రకాశము, నిరపేక్ష ఆనందము — అని సమస్త ఆధ్యాత్మిక అనుభవమూ నొక్కి చెపుతోంది. కాగా ఈ రెండిటి మధ్య ఓ పెద్ద అఖాతమేదైనా ఉన్నదా? లేక అవి రెండూ శాశ్వత ప్రతిపక్షా లేనా? కాలమునందు ఘటిల్లే ఈ సాహసకృత్యాన్ని వల్లకాదని, ఈ అఖాతాన్ని అమాంతంగా దూకి మాత్రమే మనం నిత్యమును చేరుకో గలమా? ఇదియే ఒక అనుభవమార్గం యొక్క అంతమైనట్లు కనిపించు తుంది; బౌద్ధమతం ఈ మార్గాన్నే దాని కఠోర పర్యవసానం వరకు అనుసరించింది. కాగా ఈ మార్గాన్ని ఇంతకంటె తక్కువ కఠోరముగా అనుసరించిన అద్వైతవాదం యొక్క ఒక ప్రకారానికి సంబంధించిన ఆధ్యాత్మికానుభవం భగవంతునితో ప్రపంచానికి కొంత సంబంధముం దని అంగీకరించుతుంది, కాని చిట్టచివరకు ఆ రెండింటిని, సత్యము, అనృతము — అని నిర్ణయించి, ప్రతిపక్షాలుగానే నిలుపుతుంది. కాని పై రెండింటి అనుభవంతో బాటు ఈ అసందిగ్ధ అనుభవం కూడ ఉంది: భగవంతుడు ఎలా ప్రతివస్తువుపైన, వెనుక ఉన్నాడో, అలాగే ఇచ్చట ప్రతివస్తువునందు ఉన్నాడు; సర్వము అతనియందు, అతడుగానే ఉన్నది — ప్రపంచరూపంనుండి ప్రపంచ సత్యానికి జరిగినపుడు మనకిది విదితమవుతుంది. ఇంకా, బ్రహ్మవిదుడు ఈ ప్రపంచమున చరించుతూ, కర్మచేస్తూ ఉన్నప్పటికీ, దాని అఘాతాలన్నింటిని భరిం చుతూ ఉన్నప్పటికీ, బ్రహ్మం యొక్క ఒకానొక నిరపేక్ష శాంతి, ప్రకాశం ఆనందాలందు నివసించగలడు — అనేది ఒక కీలక, ప్రకాశప్రద వాస్తవం. ఇలా ఇచ్చట ఆ రెండింటికి కేవల విస్పష్ట విరోధంకంటే ఇతరమైనదేదో ఉంది — ఇది ఒక గుహ్యం, ఒక సమస్యయేకాన, అంత నిరాశను కల్పించని ఒక పరిష్కా రమేదో ఉండి తీరాలి — అనిపించుతుంది. ఈ ఆధ్యాత్మిక సంభవత తనకావలనున్న ఒక వాస్త వాన్ని నిర్దేశించుతూ, మన భ్రష్టమనుగడను ఆవరించిన అంధకారం లోనికి ఒక ఆశాకిరణాన్ని గొనివస్తోంది.

భూలోక జీవితపు ప్రహేళికా రహస్యం

ఇక్కడ వెంటనే ఈ ప్రశ్న తలెత్తుతుంది: ఆ ప్రపంచం సర్వదా ఒకే ఘటనాపరంపర యొక్క మార్పులేని అనుక్రమమేనా? లేక, దాని యందు ఒక పరిణామాత్మక ప్రేరణ, ఒక పరిణామాత్మక వాస్తవం, ఒక ఆరోహణశ్రేణి (నిచ్చెన) ఉన్నదా? ఈ ఆరోహణ ఒక అద్వ్య ప్రతీయమాన (Apparent, పైకి మాత్రమే అలా కన్పించు) నిశ్చేతన నుండి ఆరంభించి ఒక అధికాధిక — వికసితచేతనదిశగా సాగుతు న్నదా? అది ప్రతి వికాసదశనుండి ఇంకాఆరోహించుతూ, ఇంత వరకు మన సామాన్య గోచరంలో లేని అత్యున్నత శిఖరాల పైకి ఆవిర్భవిం చుతోందా? ఈ ఆరోహణే నిజమయితే, దాని భావమేమిటి? దాని మూలసూత్రమేమిటి? దాని సహేతుక ఫలితమేమిటి? ప్రతి సంఘటన అట్టి ఆరోహణ ఒక వాస్తవమనే సూచిస్తోంది — కేవలం భౌతికం మాత్రమే కాని, ఆధ్యాత్మిక పరిణామాన్ని సూచిస్తోంది.

ఇక్కడకూడ ఈ ఆరోహణను సమర్థించే ఒక ఆధ్యాత్మిక అనుభవ ప్రకారం గలదు: ఈ ప్రకారమందు, దేనినుంచి సమస్తం ఆరం భించుతోందో, ఆ నిశ్చేతనంపైకి మాత్రమే నిశ్చేతనమని మనం కను గొంటాం; ఏలన ఈ నిశ్చేతనయందు అనంతసంభవతలతో గూడిన ఒక అంతర్లీనచేతన ఉంది. ఈ చేతన పరిమితం గాదు, కింతు విశ్వ మయమూ, అనంతము; ఇది ఒక విలీన, స్వయంబందీభూత భగవ ద్భావం; ద్రవ్యంలో బందీగానున్న తన రహస్య గంభీరతలందు సర్వ శక్యతలు ఉన్నాయి. ఈ ప్రతీయమాన నిశ్చేతననుండి వరుసగా ప్రతి శక్యత వెలువడుతోంది: ముందు అంతఃస్థిత ఆత్మను కప్పి ఉండే సంఘటిత ద్రవ్యం; తర్వాత వృక్షమునందు ఆవిర్భవించి, పశువునందు ఒక వర్ధమాన మనస్సుతో కూడి ఉండే ప్రాణతత్వం, పిమ్మట మాన వునియందు పరిణతిచెంది, సంఘటితమైన అసలు మనస్సు. మంచిది, కాని ఈ పరిణామం, ఈ ఆధ్యాత్మిక పురోగమనం ఇక్కడనే, మానవు డనబడే మానసిక జీవునియందే ఆగిపోతుందా? లేక ఈ మానసిక పరిణామరహస్యం కేవలం పునర్జన్మల ఒక పరంపరయేనా? ఈ పరం పరద్వారా జీవుడు తన స్వీయ నిరర్థకతను గ్రహించి, వైరాగ్యం

నిరాకరించాలి. నైతిక దృష్టితో మానవులు దీనిపై చేసే తిరుగుబాటుకు, తీవ్రగర్హణానికి, భావికఅవేశానికి ముందు మనం సమాధానం చెప్పాలి. ప్రపంచానికి అతీతంగా, తన ఇచ్ఛవచ్చినట్లు వ్యవహరించే ఒక వ్యక్తిగత భగవంతుడున్నాడు, అతడు స్వయంగా జీవుల పతనంలో ఏమాత్రం చిక్కుకోడు; తన ఆదేశంచేత తన చపలతనుబట్టి చేయబడిన అల్పజీవకాల (Creature) పైన, దుఃఖాలను విధించినదీతడే — అని కొన్ని మతాలుచెప్పే మాట సరికాదు. కాగా మనకు తెలిసినదేమంటే, భగవంతుడు ఒక అనంతసత్తు (Being) అతని అనంత అభివ్యక్తిలో భాగంగానే ఈ జీవజాలం వచ్చింది — ఇక్కడ, మన వెనుక, అభివ్యక్తిని వ్యాపించి, తన ఏకతతో దానిని ధరించి ఉన్నది స్వయంగా భగవంతుడే; మనలోనున్న భగవంతుడే పతనభారాన్ని, దాని అహిత ఫలితాన్ని స్వయంగా ధరించి ఉన్నాడు. అతడు ప్రపంచానికిపైన తన పరిపూర్ణప్రకాశ, ఆనంద, శాంతులలో ఎలా ఉన్నాడో, అలాగే అతని ప్రకాశానందశాంతులు ఇక్కడ సర్వానికి రహస్య ఆధారంగా ఉన్నాయి.

అంతేకాక, మనలోపలనే ఒక ఆత్మ ఉంది; అది ఉత్తల వ్యక్తిత్వాలపరంపరకంటే శ్రేష్ఠతరమైన ఒక కేంద్రస్థిత ఉపస్థితి (presence, సన్నిధి); అది పరమాత్మవలెనే ఈ వ్యక్తిత్వాలు అనుభవించేవిధికి వశంకాదు. ఏది తనసారమునందు, సత్తునందు భగవంతునితో ఏకమో, మనలోని ఈ అంతరాత్మను కనుగొని అదే మనమని తెలుసుకొంటే, అది మన విమోచనకవాటమవుతుంది; అపుడిక మనం ఈ ప్రపంచ అపసామరస్యాల నడుమసైతం స్వేచ్ఛా సామరస్య ఆనందములతో మనగలం. ఇది, ఇంతమాత్రం, యుగాలుగా ఆధ్యాత్మిక అనుభవం ఇస్తున్న సాక్ష్యం.

ప్రత్యక్ష వైరుధ్యాలతో ప్రారంభం

కాని ఇప్పటికీ తెలియనిదేమన, అపసామరస్యానికి ప్రయోజనమేమిటి, మూలమేమిటి? విభజన, అహంకారాలు, బాధామయ పరిణామంతోగూడిన ఈ ప్రపంచం ఎందుకు వచ్చాయి? అశుభ, శోకాలు దివ్య శుభ, సుఖ, శాంతులలోనికి ఎందుకు ప్రవేశించాలి? ఈ ప్రశ్నను సమాధానం తన స్వీయస్తరమునందున్న మానవబుద్ధికి చెప్పడం

కష్టం?; ఏలన ఏచేతనకు ఈఅశుభమూలం చెందుతుందో, అలాగే ఏ చేతనకు తన అతిబౌద్ధిక జ్ఞానమున ఈ విషయం సహజంగానే తెలిసి ఉంటుందని చెప్పవచ్చో, ఆ చేతన ఒక వైశ్వచేతన, అది వ్యక్తిత్వం పొందిన మానవమేధకాదు? అది విశాలతరంగా చూస్తుంది, దాని అంతర్దర్శనం వేరు, జ్ఞానవిధానం వేరు, దానికి మానవతర్కం, భావనల (Feelings) కంటె ఇతర అవయవాలున్నాయి.

అయినా మానవమనస్సునకిలా సమాధానం చెప్పవచ్చు: స్వయంగా అనంతమునందు ఈ వ్యాకులతలు లేకపోవచ్చు; అయినా, ఒకసారి అభివ్యక్తి ఆరంభించినపుడు, అనంత సంభవతకూడ ఆరంభించింది; ఇక వైశ్వ అభివ్యక్తి తనపనిగా రూపొందించవలసిన అనంత సంభవతలలో, తన సమస్త ఫలితాలతో గూడిన నిషేదం ఒకటి — స్పష్టంగానే శక్తి, కాంతి, శాంతి, ఆనందాల నిషేధం, అయితే ఇది ప్రతీయమాన (Apparent) వ్యావహారిక నిషేధం, మాత్రమే. సరే, కాని అయితే ఇది సంభవమైనప్పటికీ, దీనినెందుకు అంగీకరించవలసి వచ్చింది?— అని మళ్ళీ అడిగితే, మానవబుద్ధి ఇవ్వగల, వైశ్వసత్తానికి దగ్గరగా ఉండే జవాబే మన, ఏకతయందలి భగవంతుడు అనేకమునందలి భగవంతుడుగా మారినపుడు, ఈ అశుభసూచక సంభవం (Possible) ఒక దశలో ఒక ఆవశ్యకం (Inevitable) అయి కూర్చుంది. ఏలన ఒకసారి ఈసంభవం తన ముఖంచూపినపుడు, పరిణామాత్మక అభివ్యక్తిలోనికి దిగే అంతరాత్మకు అది ఒక అనివార్య ఆకర్షణ అవుతుంది. ఇక ఈ ఆకర్షణ ఆ సంభవానికి అవశ్యం భావితను (Inevitability) సృజించుతుంది — పృథివీస్తరమునందు మానవ పరిభాషలో తదాకర్షణను ఇలా వివరించ వచ్చు: అది అజ్ఞాతంయొక్క పిలుపు; ప్రమాద కష్టసాహసాలిచ్చే ప్రహర్షం; అసంభవాన్ని చేపట్టాలనే సంకల్పం; అగణ్యాన్ని సాధించాలనే ధీరత; తన స్వీయ ఆత్మ, ప్రాణాలనే ఉపాదానం (Material) చేసుకుని, నూతన అస్పష్టమును సృజించాలనే ఇచ్ఛ; ప్రతిపక్షాలు, వాటి కఠినసామరస్యం సాధించాలనేదృష్టి కల్పించే సమ్మోహనం — మరొక అతిభౌతిక, అతిమానసచేతనలోనికి, అంటే మనస్సుకంటె ఉచ్చతర, విశాలతర చేతనలోనికి అనువదింపబడిన ఈవస్తువులే పతనానికి దారితీసినప్రలోభం. ఏలన అవ

తరణకు ఉన్ముఖమైన ప్రకాశమయ ఆద్యపురుషునికి (అంతరాత్మకు) అజ్ఞాత మైన ఒకే విషయం: అగాధముయొక్క లోతులు, అజ్ఞాన, నిశ్చేత నలందు భగవంతునికి ఎదురయ్యే సంభవతలు. ఒకవైపున ఈ తెలియమి కారణం కాగా, రెండవవైపున పతనానికి కారణం ఏకతయం దున్న భగవంతుని, కరుణామయము, సమ్మతిపూర్వకము, సహాయకము నగు ఒక విశాలఅనుమతి కారణం; ఇట్టి సంభవత రాకతప్పదు, వచ్చి నపుడు అది కార్యాన్వితంకాకతప్పదు — అనే ఒక పరమజ్ఞానం కారణం; దానిరాక ఒకానొక అర్థమున ఒక అగణ్య అనంత విజ్ఞానము నందు ఒక భాగమే; రాత్రిలోనికి నిమజ్జనం అనివార్యమైతే, ఒక నూతన అపూర్వ పగటిలోనికి ఆవిర్భావంకూడ ఒక నిశ్చితత్వమే; అలా అయి తేనే పరమసత్యం యొక్క ఒకానొక అభివ్యక్తి సాధించబడగలదు — ఈ పరమ సత్యం యొక్క అభివ్యక్త ప్రతిపక్షాలను పరిణామం యొక్క ప్రస్థాన — బిందువుగాను, ఒక రూపాంతరసాధక ఆవిర్భావానికి విధిం చబడిన నిబంధనగాను చేపట్టి అభివృద్ధిపరచడంచేతనే సాధించబడ గలదు — అనే ఒక పరమజ్ఞానం కారణం. పతనానికి భగవంతుడిచ్చిన అనుమతియందు అతని స్వీయ మహాయజ్ఞ (ఆహుతి) సంకల్పంకూడ ఇమిడి ఉంది.: మహాయజ్ఞమంటే, అజ్ఞానమూ, దాని ఫలితాలభారం వహించేందుకు భగవంతుడే నిశ్చేతనలోనికి దిగిపోతాడు; అంతేకాక, ఆహుతి, విజయాల రెండుసంకేతాల నడుమ చరించుతూ, విముక్తి, పరి పూర్ణతలను సాధించుతూ అవతారంగానూ, విభూతులుగాను వచ్చి, పరిణామానికి చేయూతనిస్తాడు.

ఇది అవర్ణనీయ పరమసత్యాన్ని అతిగా రూపకాలుపయోగించి, భాషలోనికి దించడంగా కన్పించుతోందా? కాని రూపకప్రయోగం లేకుండా బుద్ధికి చాలా పైనున్న దానిని బుద్ధికెలా చూపగలం? ఒకడు పరిమితబుద్ధికల్పించే ప్రతిరోధం దాటాలి; వస్తువులను తాదాత్మ్యం ద్వారా దర్శించే వైశ్వానుభవంలోను, జ్ఞానంలోను భాగస్వామి కావాలి; అపుడు మాత్రమే పార్థివవాస్తవానికి అనురూపమైన, మనం ప్రయోగించే ప్రతిరూపాల (Images) వెనుకనున్న పరమసత్యతలు తమ దివ్యరూప ములందు కన్పించుతాయి, వస్తువులసారమునందు అంతర్గతంగానున్న సరళ, సహజరూపాన అనుభవానికి వస్తాయి. ఆ పరమచేతనలోనికి

ప్రవేశించడంచేత మాత్రమే, దాని ఆత్మ — సృష్టియొక్క అవశ్యం భావిత్వాన్ని, దానిప్రయోజనాన్ని ఒకడు గ్రహించగలడు.

సృష్టికి అభావానికి వెనక ఏమున్నది?

ఇది నిక్కముగా ఒక స్తరంలో చేతనకు కన్పించే సత్యం మాత్రమే — 'ఒక స్తరంలో' అంటే, నిత్యానికి (బ్రహ్మకు.) కాలము లోనికి దానిఅవతరణకు నడుమనున్నరేఖ: ఇచ్చట ఏకానికి, అనేకానికి మధ్యనుండే సంబంధం స్వయంగా నిర్ధారితమవుతుంది, ఈ మండలమునందు ఏది అభివ్యక్తంకానున్నదో, అది ఇంకా అంతర్గతంగానే ఉంటుంది, క్రియలోనికి వచ్చి ఉండదు. అయితే, ఎక్కడ ఇక అసలు సమస్య ఉండనే ఉండదో, అంతపైకి పోగలదు విముక్తచేతన; అచ్చట ఈ చేతన సమస్యను ఒక పరమతాదాత్మ్యత్యమునందు చూస్తుంది, ఈ చూపునకు సమస్తము, వస్తువుల ఏ స్వయం — ప్రవృత్త, స్వయం — సిద్ధ సత్యముగలదో, ఆ సత్యమునందు కన్పించుతుంది. అలాగే సమస్తము నిరపేక్ష చేతనా, జ్ఞానాలకు, నిరపేక్షా (Absolute) ఆనందానికి స్వయం — సమర్థితమై గోచరిస్తుంది — ఈ చేతన, జ్ఞానం, ఆనందం సర్వసృష్టి వెనుక ఉంటాయి, సర్వ అసృష్టి (సృష్టిపూర్వస్థితి) వెనుక వుంటాయి; చివరకు అచ్చట ఏ పరమసత్యత సుఖదుఃఖాల రెండింటిని ఉద్ధరించి, సమన్వయపరుస్తుందో, ఆ అనిర్వచనీయ సత్యత కంటితోనే సుఖదుఃఖాలు రెండూ చూడబడతాయి. కాని ఆ జ్ఞానాన్ని మానవ మనస్సుకు ప్రకటించడం సాధ్యం కాదు; దాని ప్రకాశాత్మక భాషా మర్మాన్ని విప్పి చెప్పలేము; స్వయంగా దాని ప్రకాశం, ప్రపంచ ప్రహేళిక యొక్క ఒత్తిడికి, చీకటికి అలవడినచేతన చూడలేనంత తీక్షణముగా ఉంటుంది; కావున ఈ ప్రహేళికలో చిక్కుకొనిపోయిన చేతన ఆ ప్రకాశసూచనను అనుసరించలేదు. దాని రహస్యాన్ని పట్టుకోలేదు. ఎలా చూచినా, అంధకారసంఘర్షణలమండలం దాటి చేతనయందు మనం పైకి వెళ్ళినపుడే, దాని పూర్ణతాత్పర్యంలోకి ప్రవేశించగలం, దాని జటిలసమస్యముండి ఆత్మ బైటపడుతుంది. విముక్తిని ప్రసాదించే ఉన్నతి అందుకోవడమే యథార్థనిర్గమన మార్గం, అసందిగ్ధ జ్ఞానానికి ఏకమాత్ర సాధనం.

విమోచనం తరువాత ఏమి?

కాని ఈ విమోచన, అతిక్రమణల ఫలితంగా ఒకడు ప్రపంచంనుండి అదృశ్యం కానవసరం లేదు, పూర్తిగా, అవశ్యంగా కరిగిపోనవసరం లేదు; అవి అత్యున్నతజ్ఞానంతోను, అతితీవ్రశక్తితోను గూడిన ఒక మహాక్రియలోనికి మార్గంకావచ్చు మరియు ఆక్రియ ప్రపంచాన్ని మార్చివేసి, పరిణామాత్మక ప్రేరణకు పరిపూర్తినీయవచ్చు. ఇది ఎలాంటి ఆరోహణ అంటే, దానినుంచి ఇక పతనమే ఉండదు, కింతు రెక్కలు కట్టుకుని, తమకుదాము నిలుపుకొంటూ దిగే ప్రకాశ, శక్తి, ఆనందాల ఒక అవతరణ మాత్రమే వుంటుంది.

అశక్తత, అజ్ఞానముల నుండి బైటపడటం ఎలా?

ఏది సత్తాశక్తియందు అంతర్వర్తిగా ఉంటుందో, అదే సంభూతి (becoming) గా అభివ్యక్తమవుతుంది; అయితే అభివ్యక్తి రూపం — దాని అవయవాలు. దాని ఊర్జాల సంతులనం (balance). సమతూకం, దాని తత్వాల (Principles) రచన — సృజనశీల శక్తియందు పనిచేసే చేతనపైనా, అభివ్యక్తినిమిత్తం సత్త తననుండి విడుదలచేసే చేతనాశక్తిపైనా ఆధారపడి వుంటుంది. సత్త తనస్వభావం చేతనే తనచేతనా శక్తులను గ్రేడు (Grade) చేయగలదు, మార్చగలదు కూడ; ఇక గ్రేడును బట్టి, గ్రేడులోపల మార్పును బట్టి తన ప్రపంచాన్ని, లేక తనఆత్మ ప్రకటన యొక్క స్తరమును, వ్యాప్తిని నిర్ధారించగలదు. కావున అభివ్యక్తప్రపంచం తనను అభివ్యక్తం చేసే శక్తికి పరిమితమై వుంటుంది, దాని ననుసరించే, దాని జ్ఞానం, జీవనం ఉంటాయి. ఇక అది అధికతర జ్ఞానం, ప్రబలతరజీవనం పొంది, తన స్వరూపం మార్చుకోవాలంటే, తనపైన ఉన్న ఒకఅధికతరచేతనాశక్తికి అది తెరచుకోవాలి, లేక దానిదిశగా ఆరోహించాలి, లేక దానిని తనలోనికి దించుకోవాలి: ఇదొక్కటే మార్గం. మనప్రపంచమున చేతనాపరిణామమునందు జరుగుతున్నది సరిగా ఇదే. ఈ ఆవ శ్యక ఉన్మీలనాదులు కల్పించే ఒత్తిడికి లోబడి నిర్జీవద్రవ్యం ఒక ప్రాణశక్తిని, ఒక మనఃశక్తిని ప్రసవించింది; ఈ శక్తులు ద్రవ్యమయ ప్రపంచంలోనికి నూతన సృష్టిరూపాలను

గొనివస్తున్నాయి. అంతే కాదు, నిర్జీవ ద్రవ్యం ఒక అతిమానస శక్తిని ప్రసవించడానికి, దానిని తనలోనికి దించడానికి ఇంకా ప్రయాసపడుతూనే ఉంది.

ఇంకేమిటంటే, అది (పరిణామం) చేతనయొక్క రెండు ధ్రువముల నడుమ చరించే సృజనాత్మక శక్తియొక్క ఒక క్రియావిధానం. ఒక వైపున లోపల, పైన ఒక రహస్యచేతనవుంది; ప్రకాశ, శాంతి, ఆనందాల శక్యత (Potentialities) లన్నీ దీనిలో వున్నాయి — అక్కడ బాహ్యంగా అభివ్యక్తంగాను, ఇక్కడ అభివ్యక్తిని అపేక్షించుతూను వున్నాయి. ఇక రెండవవైపున మరొక బాహ్యాచేతన ఉంది. అది ఉపరితలాన, అడుగున ఉండే చేతన; ఇది, అచేతన, జడత, అంధ ప్రయాసం, దుఃఖసంభవతలనుండి బయలుదేరి, తనలోనికి ఉన్నతోన్నత శక్తులను స్వీకరించుతూ పెరుగుతుంది; ఇలా దిగిన శక్తులు ఆ చేతనకు తన అభివ్యక్తిని సదా విశాలతరరూపాల్లో సృజించుకొనడానికి తోడ్పడతాయి; ఇలాంటి ప్రతినూతనసృష్టి లోపలి శక్యతను కొంత వరకు పైకి తీసుకొస్తుంది; ఇలా పైన వేచివున్న పరిపూర్ణత (Perfection) క్రిందికి రావడం ఎక్కువెక్కువ సంభవమవుతుంది. దేనిని మనం మనమని పిలుస్తున్నామో, ఆ బాహ్యా వ్యక్తిత్వం ఎంత కాలం చేతనయొక్క నిమ్నశక్తులయందు కేంద్రితమై ఉంటుందో, అంత కాలం దాని స్వీయసత్తను గురించిన ప్రహేళిక, దాని ప్రయోజనం, దానిఆవశ్యకత పరిష్కరించజాలని ఒకసమస్యగానే మిగిలిపోతుంది; సత్యంలో ఏ కొంతైనా ఈబహిర్ముఖమానసిక మానవునికి అసలు అందించబడితే, దానినతడు అపూర్ణంగానే గ్రహించుతాడు, బహుశా దానికి అపార్థం చెపుతాడు, చెడ్డగా ఉపయోగించుతాడు, చెడ్డగా దానిని అనుజీవించుతాడు. అపుడు అతని నడకకు కావలసిన ఊతగర్ర ఎట్టి వినిశ్చిత, అసందిగ్ధ జ్ఞానప్రకాశంచేతకంటే ఎక్కువగా విశ్వాసాగ్ని చేతనే చేయబడుతుంది. ఏది మానసికస్తరానికి పైన ఉన్నదో, కావున ఏది ఇపుడు అతనికి అతిచేతనమో, అట్టి ఒక ఉచ్ఛతర చేతనదిశగా ఆరోహించుటచేత మాత్రమే, అతడు తన అసామర్థ్యం నుండి, అజ్ఞానం నుండి బైటబడగలడు. మానసికరేఖనుదాటి, ఒక నవ్యఅతిచేతనసత్తా ప్రకాశంలో అడుగుబెట్టినపుడు మాత్రమే, అతనికి సంపూర్ణ విముక్తి,

జ్ఞానం లభించుతాయి. ఈఅతిశయమే (Transcendence, అతిక్రమణం) ప్రాచీన గుహ్యాయోగుల ఆధ్యాత్మిక సాధకుల ఆకాంక్షకు లక్ష్యంగా ఉండేది.

నవ్యసృష్టి భూలోకంలోకి ఎలా వస్తుంది?

కాని ఈ అతిశయనం స్వయంగా ఇచ్చటిసృష్టిలో దేనినీ మార్చదు, ప్రపంచంనుంచి ఒక విముక్తిజీవుని పలాయనం ప్రపంచమున ఎట్టి భేదమూ గొనిరాదు. కాని మానసికరేఖను ఇలా అతిశయించడాన్ని ఒక ఆరోహణ ప్రయోజనానికే కాక, అవరోహణ ప్రయోజనానికిగూడ ఉపయోగించగలిగితే, అపుడది ఆరేఖా స్వరూపాన్నే మార్చివేస్తుంది: ఇపుడా రేఖ పైకి పోవడానికి ఒక మూతగా, అడ్డుగా ఉండగా, అపుడ దేరేఖ దానికిపైన ఉన్న సత్తునకు గల ఉచ్చతర చేతనాశక్తుల అవరోహణకు మార్గమవుతుంది. దానిఫలితం పృథివిపై ఒక నూతన సృష్టి, చరమశక్తులు దిగివచ్చి, ఇచ్చటి పరిస్థితులను పూర్తిగా మార్చివేస్తాయి. ఎలాగంటే, ద్రవ్యగత నిశ్చేతనంనుండి మనస్సు వెలువడినపుడు, దాని సగం వెలుగులోనికి మాత్రమే ఉదయించిన ప్రపంచ స్థానమున ఆధ్యాత్మిక, అతిమానస పూర్ణప్రకాశ ప్రవాహంలోని కుదురించబడిన ఒకనూతనసృష్టి రూపొందుతుంది. ఇలా సిద్ధించిన ఆత్మయొక్క అట్టి పూర్ణ ప్రకాశమునందు మాత్రమే దేహధారి జీవుడు, అంధకారంలోనికి, దాని నిబంధనలలోనికి తాను ఎందుకు తాత్కాలికంగా దిగవలసి వచ్చిందో, దాని అర్థాన్ని, ఆ అర్థంలో ఇమిడి ఉన్న రహస్యాన్నంతటిని తెలుసుకో గలుగుతాడు; అంతేకాదు, ఒక ప్రకాశమయ ద్రవ్యాంతరణసాధన (Transmutation) క్రియచేత వాటిని ఒక విశిష్ట అభివ్యక్తిలో కరిగించి వేయగలుగుతాడు — ఆవృత మరియు కపట వేషధారి భగవంతుని, లేక పైకిమాత్రమే వికృత భగవంతుని అభివ్యక్తిలోగాక, ఇచ్చట వివృత భగవంతుని అభివ్యక్తిలో కరిగించి వేయగలుగుతాడు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

తెలుగు మూలం: చెలసాని నాగేశ్వరరావు (యోగం పై లేఖలు-I)

చైతన్య పరిణామము

దైవము పదార్థమునందు అంతర్గతమై, తిరిగి బహిర్గతమగుటకు అయ్యే ప్రయాసలోని ఒక మజిలీ, ఒకానొక సందర్భమే ఈజీవితము — ఇహలోక జీవితముయొక్క రహస్యము.

అయితే ఈ రహస్యమేమిటో నీకు జీవితంలోగాని, శరీరం ద్వారా గాని దొరకదు. దాని ఆచూకి అండపిండాదులలో కనబడదు. ఎందుకంటే ఇవన్నీ ఆ మూలపదార్థమునకు కేవలం భౌతిక ఆధారములు మాత్రమే. లేశమైనా మెదడు గాని, ఇంద్రియములుగాని లేని గుణవిశాలవిశ్వములో ఒక కదలిక మొదలై, చైతన్యమును పుంజుకొని, తిరిగి వృద్ధిచెందుటయే ఈ సృష్టియొక్క అసలు రహస్యం. మొదట అచేతనంగా కనబడిన వస్తువులోనుంచి చేతన బహిర్గతమై (కాని అది ఇంత కాలము ముసుగులో దాగి ఉండనేఉంది. ఎందుకంటే పదార్థముయొక్క అచేతన, చేతనయొక్క యవనికయేగదా), తనను తాను కనుగొనుటకై అది పడే పెనగులాట; తన స్వధర్మములైన సమగ్రత, సంపూర్ణత, ఆనందము, వెలుగు, శక్తి సామర్థ్యములు, సామరస్యములను పొందుట — ఇదీ ఈ మహాద్భుతగాథ. (MIRACLE) మనమే దాని పాత్రధారులము, ఉపకరణములము, తిలకిస్తున్న ప్రేక్షకులము.

ఒక చైతన్యము, ఒక ఆత్మ, ఒక శక్తి, ఒక ఆనందము అనాదినుంచి తననుంచి తాను నిరోధింపబడి అనగా తన్ను తాను తెలిసికొనలేని స్థితిలో అంధకారము (అజ్ఞానము)లో బంధింపబడినట్లు కనబడుచున్నది. ఇది భౌతిక పదార్థ స్వభావమైన కాళరాత్రి, అంధకారము, అజ్ఞానము అయివున్నవి. అయితే అది ఇప్పుడూ, అప్పుడూ, ఎల్లప్పుడూ స్వతంత్రము, పరిపూర్ణము, దోషరహితము, శాశ్వతము, మరియు అనంతము, సర్వము తానేయై మనచే భగవంతునిగా పిలువబడు బ్రహ్మము, ఆత్మగా ప్రకాశిస్తోంది. ఇచ్చట, తానే సృష్టించుకొన్న వైరుధ్యము (ప్రకృతి)లో తన్ను తాను మూసివేసుకొన్నది. సర్వజ్ఞుడు తన్నుతాను అచేతనలో (అజ్ఞానము) ముంచివేసుకొన్నాడు. పూర్ణ చైతన్యము అచేతనలోను, పూర్ణజ్ఞానము శాశ్వత అజ్ఞానములోను తమకు తాము నిమజ్జించుకున్నాయి. ఆ సర్వశక్తివంతుడు భిన్న రూపములుగా విడి

పోవుచు జడమైన బృహత్తర జగత్తు (బ్రహ్మాండము) గా తన్నుతాను స్వయంగా సృష్టించుకొన్నాడు. ఇచ్చట ఆ అనంతము మితముకాని భిన్నత్వంతో తన్నుతాను ప్రకటించుకొన్నది, పూర్ణానందము గాఢ వేదనారాహిత్యాన్ని (జడత్వాని) ధరించింది. దానినుంచి అది బాధ, ఆకలి, కోరిక, దుఃఖములతో పోరాడుతుంది. ఇతరత్రా ఎచ్చటనో దివ్యత్వము ఉన్నది. ఇచ్చట ఈ భౌతిక జీవితములో ఈ అంధకార భౌతిక ప్రపంచములో అది (ఆ దివ్యత్వము) పూర్తిగా లేనట్లే కనబడు తుంది. అయితే అది దివ్యత్వముగా అగుచున్నట్లున్నది. ఈ విధంగా దివ్యత్వము తన వ్యతిరేకమైన జడత్వమునుంచి క్రమముగా దివ్యత్వ ముగ సంభూతమగుటయే భౌగోళిక పరిణామముయొక్క అర్థము, ఉద్దేశ్యము.

పరిణామము (Evolution) యొక్క సారాంశము శరీరాన్ని అధి కాధికముగ సువ్యవస్థ పరచుటగాని, జీవితాన్ని అధికాధికముగ సమర్థ వంతము చేయుటగాని కాదు — ఇవి దానియొక్క యంత్రాంగము. అనగా బాహ్యా రూపములు మాత్రమే. పరిణామము పదార్థములో నిద్రా ణంగావున్న చేతన మేల్కొనుటకు, స్వతంత్రముగానుండుటకు, ఆ చేత నను కనుగొనుటకు, పొందుటకు, దాని సర్వ అవకాశములను, తదవ కాశముల విశిష్ట, విశాల, అంతిమ, అత్యున్నత స్థాయిల వరకు జేయు సమరమై యున్నది. పరిణామమనగా ఆత్మ తన స్వయం ప్రదర్శకత్వ రహస్యాన్ని రూపములోను, శక్తిలోను, ఉద్భవింప చేయుట; నిదానముగా సంభూతమవుతున్న దివ్యత్వము, ప్రవర్ధమానమవుతున్న ఆత్మ.

ఈ పరిణామంలో మానసిక మానవుడు దాని లక్ష్యం, ముగింపు, పరిపూర్ణమగు చివరి అత్యున్నత ప్రాముఖ్యత కాదు. ఈ ప్రకృతి యొక్క సర్వ ప్రసవ వేదనకు మకుటప్రాయమగుటకు అతడు చాలా స్వల్పమైనవాడు, అపరిపూర్ణుడైన వాడు. మానవుడు పరాకాష్టజీవి కాడు. అతడు మధ్యస్థజీవి మాత్రమే, అవస్థాంతరజీవి, ఒక సాధనంగా వుండు మధ్యస్థప్రాణి.

పరిణామపు నైజం, మానవుని మధ్యస్థస్థితి మొదట మనకు బాగుగా తెలియవు. ఎందుకనగా బాహ్యానేత్రానికి అది పరిణామ మన్నట్లు కనిపిస్తుంది. భౌతిక పరిణామం మాత్రం మానవుని తన

నిస్స్వార్థమైన అతి చక్కని ఫలితంగా వదలిపెట్టి, చాలాకాలం క్రిందటే ముగింపబడింది. ఇకపై ఎట్టి క్రొత్త జీవులనుగాని, ఉన్నత సృష్టలను గాని ఎదురుచూడవలసిన పనిలేదు. అయితే మనం ఈ మొత్తం పరిణామ విధానాన్ని గమనించక, ఆకృతులను, బాహ్యాస్థితులను మాత్రమే చూచుచున్నంత వరకు అది మనకలా కన్పిస్తుంది. చేయవలసిన పనికి పదార్థం, శరీరం, ప్రాణం అత్యావసరములైన ప్రథమాంశాలు. క్రొత్త సజీవరూపాలు ఇకపై ఏమాత్రం స్వేచ్ఛగా కన్పించక పోవచ్చు, అయితే దీనికి కారణం ముఖ్యంగా పరిణామపు తీవ్ర ప్రయత్నము క్రొత్త రూపాలను సృష్టించడానికి కాదు. అది చైతన్యము యొక్క నవ్య శక్తులను సృష్టించడానికి ప్రయత్నిస్తోంది. దివ్యశక్తియైన ప్రకృతి నిలువుగా వున్న శరీరాన్ని రూపొందించి, దానికి ఆలోచించు, కల్పనచేయు, తనను తదితరములనుగూర్చి విచారించు, తనపై తదితరములపై సచేతనంగా పనిచేయుశక్తిని ప్రసాదించుటచే అది తన నిగూఢ లక్ష్యానికి కావలసిన దాన్ని పొందినది. మిగిలినదాన్ని అప్రధాన తలానికి నెట్టివేసి, తన ప్రధాన అత్యున్నతశక్తులనన్నింటిని ఆనిగూఢ లక్ష్యంవైపునకు మరల్చింది. ఏలననగా అంతవరకు జరిగిన ప్రయత్నమంతా నిదానంగా సుదీర్ఘంగా జరిగింది. ఆ ప్రయత్నమంతటలో మానవావిర్భావము, కీలగమగు పరివర్తనాంశమైన చైతన్యపు వికాసము. దాని పరమార్థమై, యదార్థ కార్యమై లోపల రహస్యంగా వుంచబడింది.

మెలమెల్లగా జరిగిన ఈ ప్రకృతి కృషి అసంఖ్యాక యుగాలను, అనంత అంతరాలను అధిగమించినది. వాటిలో అది మాత్రమే ఆమె ఏకైక కార్యంగా వుండినది. మనం మన హేతువాదపు బాహ్యానేత్రంతో చూచినప్పుడు, ఒక ఆకస్మిక సంభవంగా వచ్చినదని భావించినప్పుడు, స్వల్పకాలం ఒక అణువుగా, ఈ నిరవధిక ఆద్యంతాల మధ్య బహుశా ఒక చిన్న విశ్వపు బహు చిన్న భాగంలో ఏదో మూలగా ఆ యదార్థ కార్యం మనకు గోచరిస్తుంది. అలా అయినచో కాలాంతరాలు అనంత శాశ్వతత్వానికి అనవసరాలని మనం బదులు చెప్పవచ్చు. కాని ఆ దైవానికి అది అట్టి వృధా ప్రయాస కాదు. మరణంతో కూడిన మన మూడునాళ్ళ అస్తికత్వమువలె అది వృధా ప్రయాస కాదు. ఒక క్షణికకాలంమాత్రం వికసించుటకై లక్షలాది సంవ

త్సరాలు శ్రమించుట కాదు. అయితే ఆ విడ్డూరంకూడా ఒక ప్రదర్శన మాత్రమే. పరిణామగాథ మొత్తం ఈ ఒక్క ధరిత్రి చరిత్ర మాత్రమే కాదు. వేరొకచోట ఇప్పుడుకూడా వేరు భూతలాలున్నాయి. ఇక్కడ కూడా చాలా భూతల రాకపోకలు కలిగాయి, ఇకపై రాబోవునవి చాలా వున్నాయి.

జ్వలించు సూర్యులను, క్రమబద్ధమైన ఈ భౌతిక విశ్వాన్ని సృష్టించుటకై ప్రకృతి అసంఖ్యాక, లక్షలాది సంవత్సరాలు శ్రమించినది. అంతులేని లక్షల సంవత్సరాల క్రమంలో ఈ భూమి నివాసయోగ్యమగు గ్రహంగా మారుటకై ఆమె ముందుకు వచ్చింది. ఆ అగణనీయ కాలం మొత్తంలో ఆమె పదార్థ పరిణామానికి మాత్రమే నిమగ్నమై వుండినది. ప్రాణము, మనస్సు ఒక అస్తిత్వంలేని స్థితిలో రహస్యంగా వుంచబడ్డాయి. అయితే ప్రాణం ఆవిర్భవించు సమయం ఆసన్నమైంది. లోహంలో ఒక ప్రకంపన, పెరుగుదల, ఆకాంక్ష, మొక్కలో ఉద్భవించుటకై తపన, ఒక స్వాభావిక పశుశక్తి, ఇంద్రియజ్ఞానం, జంతువులో సంతోషం, బాధ, ఆకలి, ఉద్రేకం, భయం, శ్రమల కలపోత ఒక ప్రథమ వ్యవస్థిత చైతన్యం ఇవన్నీ దీర్ఘకాల చింతనచే రూపొందించబడిన అద్భుత సృష్టి ఆరంభం అప్పటినుండి ఆమె పదార్థపు స్వప్రయోజనానికై ప్రత్యేకంగా నిమగ్నం కాలేదు. కాని ఎక్కువగా ప్రాణప్రకటనకు పనికివచ్చు, స్పందించు, సజీవ పదార్థానికై కృషిచేసింది. ప్రాణపరిణామం ఇప్పడామె తీవ్రకృషి అయినది. దానితోపాటు నెమ్మదిగా ప్రాణంలో మనస్సు అభివ్యక్తమైనది. ఒక తీవ్రభావం, ముతక ఆలోచన, ముందు చూపు, జంతువులో ప్రాణిక మనస్సు. కాని మానవునిలో సంపూర్ణ వ్యవస్థ, ఉపకరణాలు, పురోగమనం కలిగిన, అయినా అసంపూర్ణం, మానసిక సత్త — మనువు — ఆలోచించు, రూపొందించు, ఆకాంక్షించు, సచేతన పరిణామం. అప్పటినుండి ప్రాణం యొక్క మార్పుకన్నా మానసికాభివృద్ధి ఆమె కాంతిమయ ముఖ్యకర్తవ్యమైనది. ఆమె అద్భుత సవాలు అయినది. ఇకపై శారీరక పరిణామం లేనట్లు, ప్రాణ పరిణామం కూడా లేదు, ఒకవేళ వున్నా అది సజీవశరీరంలో మనస్సు ఉన్నతమగుటకు, విశాలమగుటకు మాత్రమే. ఒక అదృశ్య

అంతరంగా పరిణామం ఇప్పుడు ప్రకృతియొక్క గొప్ప వాంఛగా కర్త వ్యంగానున్నది.

చైతన్యం సాధించగలిగినది సర్వం మనస్సే అయినచో మనస్సు నిగూఢ దైవత్వమైనచో, దానికన్నా ఉన్నతమైన, విశాలమైన, ఎక్కువైన అవధులు లేనిచో మానవుడు తన మనస్సును సంతృప్తి పరచి తన సత్తను సంపూర్ణంగావించుకొనపచ్చును. అప్పుడు అతనికి అతీతంగా ఇక్కడ ఏదిగాని వుండదు, వుండవలసిన అవసరం లేదు. చైతన్యాన్ని దాని శిఖరాలకు గొనిపోయి, హద్దులులేని విశాలతకు దానిని వ్యాపింపజేసి, దానితోపాటు లోతుతెలియని అగాధాలలోనికి లంఘించుచు, తననుతాను సంపూర్ణం గావించుకొని ప్రకృతి కార్యాన్ని పూర్తిచేయవచ్చును. పరిణామం భూజీవన మకుటమగు మానవ-దైవంలో ముగియును.

కాని, మనస్సు సర్వం కాదు. ఏలననగా మనస్సున కతీతంగా గొప్ప చైతన్యమున్నది. అతి మానసం, దైవం వున్నారు. జంతువులో ప్రాణిక సత్తలో మానవుడు — మనువు — ఆలోచనాపరుడు అభివ్య క్తమగువరకు ప్రకృతి శ్రమించిన విధంగా, అతనినుండి ఒక ఆధ్యా త్మిక అతిమానసిక దైవత్వాన్ని, సత్యచైతన్యద్రష్టను, తాదాత్మ్యంచే గ్రహించువానిని, వ్యక్తిత్వ రూపధారిని, సర్వోత్కృష్ట విశ్వజనీన మాన వుని అభివ్యక్తం చేయుటకై శ్రమించుచున్నది.

మృత్తిక, ధాతువులనుండి మొక్కవరకు, మొక్కనుండి జంతువు వరకు, జంతువునుండి మానవుని వరకు ఆమె ఎంత ప్రయాణం పూర్తి చేసిందో అంతకన్నా బృహత్తర విస్తరణ లేక మహోద్భుతమగు లంఘ నమును ఇంకను ఆమె ముందు మిగిలివుంది. పదార్థంనుండి ప్రాణానికి లాగా, ప్రాణంనుండి మనస్సుకులాగా, ఇప్పుడు ఆమె మనస్సునుండి అతిమనస్సునకు మానవునినుండి అతిమానవునికి పురోగమించవలెను. ఆమె అనుసంధానించ వలసిన అగాధమిదియే. తన ప్రయాసనుండి, అసంతృప్తినుండి విశ్రాంతి పొందుటకు ముందుగా సర్వోత్కృష్ట చైతన్యకాంతిలో శ్లాఘనీయమైన, పరివర్తితమైన, సఫలీకృత పరమానం దంతో ఆమె నిర్వర్తించవలసిన పరమాద్భుతము ఇదియే.

ఒకప్పుడు నిమ్నమానవత ఆమెలో పరమోన్నతమై వుండెను. ఇప్పుడు దానిని తొలగించి మానవుడు కాలానికి ముందుగా నడచు చున్నాడు. అయినా భవిష్యత్కాలపు లక్ష్యం, పరమార్థం అగు అతిమా నసిక అతి మానవుడు, సాధించవలసిన అదృశ్యమహిమ ఇంకను ఆమె ముందున్నది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: ఎస్. అప్పాస్వామి, బ్రహ్మచారి సంయమేశ్వర్

బంధము

ప్రపంచకమంతా స్వేచ్ఛకోసం కోడై కూస్తుంది. కాని ప్రతి వాడు తనని బంధించే సంకెళ్ళనే ముద్దు పెట్టుకుంటాడు! ఇదే మానవ ప్రకృతిలోని చిత్రము — Paradox, మొదటి చిక్కు ప్రశ్న

మనిషికి తన జన్మ బంధాల మీద ఎక్కువ మక్కువ. అందుకని వాటికి జోడైన మృత్యు బంధాలలో కూడా చిక్కుకుంటాడు. స్వేచ్ఛకోసమని ఆ బంధనాలలోనే ఆకాంక్షిస్తాడు. ఆత్మోపలబ్ధికోసం అర్రులు జాపుతాడు.

మనిషి అపారమైన శక్తితో తులతూగుదామని ఆరాట పడ తాడు — తత్కారణంగా అర్భకత్వానికి బలి అవుతాడు! ఎందుకంటే ఈజగత్తు నిరంతరం (ఒకదానితో ఒకటి ఢీ కొట్టుకుండే) జరిగే శక్తి సముద్రపు తరంగాల విన్యాసము. ఎవడైతే ఒక కెరటం మీదకి ఎక్కు తాడో అతడు వెయ్యి కెరటాల తాడింపుతో మూర్ఛాగతుడవుతాడు!

మనిషి సుఖసంతోషాల కోసం తహతహలాడతాడు — కాని బాధా దుఃఖములను అనుభవించి తీరుతాడు. ఎందుకంటే అమందానం దము ఆవేశరహితమైన స్వేచ్ఛాత్మలకేతగును. సుఖసంతోషాలకోసం మానవుడు పొందే ఆవేదన దుఃఖభాజకము, వ్యర్థమైన ఆర్భాటము.

మనిషి విశ్రాంతి కోసం పరితపిస్తాడు. మళ్ళీ మనసు యొక్క కలవరములతోటి, హృదయము యొక్క ఆవేదనలతోటి గాఢానుభూతు లకోసం ఎదురుచూస్తాడు. ఉల్లాసమనగా మానసిక ఉద్వేగమటు,

విశ్రాంతనగా జడత్వమట, మార్పులేని పునరుక్తట — మరి అసలైన సంతోషమంటే ఏమిటో అతనికి తెలుస్తేకదా!

మనిషి తన భౌతిక శరీరము యొక్క పరిమిత శక్తిని వదల లేడు. కాని మళ్ళీ అనంతమైన మనస్సు, అమరమైన ఆత్మల స్వేచ్ఛ నాశిస్తాడు.

ఈ వైరుధ్యాలన్నిటిలోను అతనిలోని ఏదో ఒక భాగం ఒక వింత ఆకర్షణను వీక్షిస్తుంది. అవి అతని మానసిక సత్త యొక్క జీవన కళాత్మకతను కలిగిస్తాయి. అమృత మొక్కటే కాక విషంకూడా అతని రుచిని, విస్మయాన్ని ఆకర్షిస్తుంది.

వీటన్నింటిలో ఒక అర్థమున్నది. ఈ వ్యతిరేకతలకు ఒక విముక్తి వుంది. ప్రకృతికి తన సమ్మేళనాల ప్రతి ఉన్మాదానికి ఒక పద్ధతి వుంది. విడదీయరాని చిక్కుముడు లన్నింటికి ఒక పరిష్కారం వుంది.

మృత్యువన్నది జీవితానికి నిరంతరం ప్రకృతి వేశే ప్రశ్న జీవితం తనను తాను ఇంకా తెలుసుకోలేదని జ్ఞాపకం చేయడం. మృత్యుకౌగిలే లేకపోయినచో జీవి అసంపూర్ణ జీవితానికి అనంతంగా కట్టుబడి పోగలడు. మృత్యువు వెన్నంటుచున్నందు వలన అతడు ఒక సంపూర్ణ జీవితం గడపాలని మేల్కొని దాని సాధ్యసాధనాలకై అన్వేషిస్తాడు.

బలహీనత, మన దారుఢ్యం, శక్తులు, గొప్పతనం మీద అదే పరీక్షను ప్రశ్నను ప్రయోగిస్తుంది. శక్తి జీవితపు క్రీడ. దాని స్థాయిని చూపుతుంది. భావప్రకటన విలువను కనుగొంటుంది. బలహీనత జీవితగమనాన్ని వెంబడిస్తూ పొందిన శక్తి పరిమితిని నొక్కి చెప్పునది, మరణపుక్రీడ.

బాధ, దుఃఖం అన్నవి ఆత్మ అనుభవించు సంతోషం, దాని అస్తిత్వపు యదార్థమగు ఆనందానికి దుర్భలమగు ఒక సూచన మాత్రమేనని ప్రకృతి ఆత్మకు చేస్తున్న జ్ఞాపకం మాత్రమే.

మన సత్తలోని ప్రతిబాధ, చిత్రహింసలోనూ ఆనంద పారవశ్యపు జ్వాలామర్మం వుంది. దానితో పోల్చినచో మన బహుగొప్ప

సంతోషాలు అస్పష్ట మిణుగురులు మాత్రమే. మనలోని దుర్బల మనస్సు అసహ్యించుకొను, తిరస్కరించు జీవితపు కఠిన పరీక్షల, బాధల, మరియు భీకర అనుభవాలతోకూడిన ఆత్మకు ఆకర్షణగా నుండునది ఈ రహస్యమే.

మన నిజమగు ఆధారం స్థిరత్వమని, ఉద్రేకం ఆత్మకు ఒక వ్యాధియని తెలుపు ప్రకృతి సంకేతమే మన చురుకైన సత్తకు దాని పరికరాలకు కలుగు అసహనం మరియు శీఘ్ర అలసట. కేవలం స్థిరత్వం యొక్క నిస్సారత, విసుగు కార్యకలాపాల క్రీడ అస్థిరమైన పునాదిమీదే కొనసాగించడం ఆమె మనలనుండి కోరుచున్నదని తెలుపు సంకేతాలు అని గ్రహించాలి. భగవంతుడు సదా క్రీడిస్తూనే వుంటాడు కాని శ్రమచెందడు.

దైహిక సంబంధ పరిమితులు ఒక మూసలాంటివి. ఆత్మ, మనస్సు ఆ మూసలలోనికి తమ్ముతాము నింపుకోవాలి. వాటిని ఛేదించి, నిర్విరామ విశాల పరిధులతో, వాటి మధ్య అంగీకారంతో అంతమునకు మార్గం కనుగొను వరకు పునః స్వరూప నిర్మాణం చేయుచుండవలెను.

స్వేచ్ఛ అన్నది సత్త యొక్క అనంతమైన ఐక్యతలోనుండు శాసనం. సర్వ ప్రకృతియొక్క రహస్య అధికార దాస్యం అన్నది తననుతాను అర్పించుకొని, భిన్నత్వంలో ఇతర జీవుల క్రీడలో సహాకరించు, సత్తలోనుండు ప్రేమ సూత్రం.

స్వేచ్ఛ బంధాలతో వ్యవహరించినప్పుడు, దాస్యం ఒక బలాధిక్య శాసనమై — ప్రేమ శాసనంకాక — వస్తువుల నిజనైజం వికృతం చేయబడి అస్తిత్వంలో ఆత్మ సంబంధాలను అసత్యం పరిపాలిస్తుంది.

ప్రకృతి వికృతత్వంతో ప్రారంభమై, సరియైన మార్గాన్ని చేరు వరకు, తాను నడిపించగల సర్వ విభిన్న కలయికలతో క్రీడిస్తుంది. ఆపై ఈ విభిన్న కలయికల సారాన్ని ఒక నూతన అమూల్య ప్రేమ, స్వేచ్ఛల సామరస్యంగా సమీకరిస్తుంది.

స్వేచ్ఛ అవధులులేని ఐక్యతతో వస్తుంది. ఎందుకనగా అదియే మన యదార్థమగు సత్త. ఈ ఐక్యతయొక్క సారాన్ని మనం మనలోనే పొందవచ్చు. దాని క్రీడను ఇతరులతో ఏకత్వం ద్వారా సాధించవచ్చు.

ప్రకృతిలో ఆత్మ యొక్క సంపూర్ణమగు ఉద్దేశ్యం ఈ ద్వివిధాత్మక అనుభవమే.

అనంతమగు ఐక్యతను మనలో పొందినప్పుడు మనల్ని మనం ప్రపంచానికి సమర్పణ చేసుకొనుటయే సంపూర్ణమగు స్వేచ్ఛ; పరమాధిక సామ్రాజ్యం.

అనంతం అనగా మనం మృత్యువునుండి స్వేచ్ఛను పొందిన వారము. ఎందుకనగా అప్పుడు జీవితం మన అమరత్వ అస్తిత్వపు క్రీడ అవుతుంది. బలహీనతనుండి మనం విముక్తులమౌతాము. ఎందుకనగా తన తరంగాల అసంఖ్యాక తాకిడులతో ఆనందించు ఆ సంపూర్ణసాగరం మనమే అవుతాము.

దుఃఖము, బాధలనుండి మనం విముక్తులమౌతాము. ఏలననగా మనం మన సత్తను, దానిని స్పర్శించు సర్వంతో సామరస్యాన్ని పొందుటను నేర్చుకొనెదము. అన్ని వస్తువులలో అస్తిత్వపు ఆనందం యొక్క క్రియను, ప్రతి క్రియను చూచుటను నేర్చుకొంటాము. పరిమితులనుండి విముక్తిని పొందగలము. ఏలననగా మన దేహం అనంతమైన మనస్సుకు ఒక ఆటవస్తువై, శాశ్వతమగు ఆత్మ అభీష్టానికి విధేయత చూపుటను నేర్చుకొనును. మనం ఉద్రేకపూరిత మనోహృదయాల నుండి స్వేచ్ఛను పొందగలము. జడత్వానికి బందీలైయుండము.

శాశ్వతత్త్వం, ఐక్యత, స్వేచ్ఛ అనునవి మనలోనే వున్నాయి. వాటిని మనమే కనుగొనాలని వేచియున్నాయి. అయినా ప్రేమానందానికై మనలోని దైవం అనేకంగానే వుంటాడు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె హనుమంతు

నిన్ను నీవు తెలుసుకో నిగ్రహించుకో

"నిన్ను నువ్వు తెలుసుకో" అనగా నీలోని వేర్వేరు విభాగములను గురించి వాటి వాటి పాత్రలను గురించి నువ్వు తెలుసుకోవాలి. నీ వ్యక్తిత్వము వేర్వేరు విభాగముల యొక్క సంపుటి. వాటిని గురించి స్పష్టముగా తెలుసుకున్నట్లయితే నీలో జరిగే ప్రక్రియలు, ఆవేశములు, ప్రతిక్రియలు, పరస్పర విరుద్ధమైన కామనల ఉత్పత్తి స్థానము నీకు తెలుస్తుంది. "నేనెందుకని అలా చేసానో, ఎందుకని అలా ప్రవర్తించానో" అన్న ప్రశ్నలకు అసలైన కారణం తెలుస్తుంది. అయితే ఇది అంత తేలికైన పనికాదు. విడవని పట్టుదల. నిన్ను నీవే మోసపరచుకోకుండా వుండే నిజాయితీ, ఎంతైనా అవసరము. ఎందుకంటే మనిషి యొక్క స్వభావం, ముఖ్యంగా అతని మనస్సు చాలా చిత్రమైనదిలే. తన ఆలోచనలు, సంవేదనలు, మాటలు, చేతలు మాత్రమే న్యాయమైనవని తనకి తనే సమర్థించుకుంటాడు. నీలో జరిగే ఈ క్రియలన్నిటిని అతి జాగ్రత్తగా చిత్తశుద్ధితో పరిశీలించి నీలోని 'ఉన్నత న్యాయస్థానం' (నీ మహోన్నతమైన ఆదర్శం) ముందర నిలబెట్టాలి. దాని తీర్పుకి కట్టుబడి ఉన్నప్పుడే నీకు నిన్ను గురించి చక్కని విచక్షణాశక్తి కలుగుతుంది.

"నిన్ను నీవు తెలుసుకొనుట. కట్టుబాటులో
నుంచుకొనుట," దీని యర్థమేమి?

తన అంతర్య సత్యమును, తన వ్యక్తి యందలి వివిధ విభాగములను, వాని వాని వ్యాపారములను దెలిసికొనుటయని దీని యర్థము. ఎందుకు ఈ పని చేయుచున్నావో ఎందుకు ఆ పనిచేయుచున్నావో నీవు తెలుసుకొనవలెను. నీ ఆలోచనలను, భావములను నీ సర్వచర్యలను, కదలికలను, ఎట్టిది నీ సామర్థ్యము అన్న విషయమును, అన్నిటిని నీవు తెలుసుకొనవలెను. నిన్ను నీవు తెలుసుకొనుట మాత్రమే చాలదు. ఈ జ్ఞానము నిన్ను నీవు పూర్తిగా స్వాధీనములోనికి తెచ్చుకొనుట కుపయోగపడవలెను. ఒకడు తనను గురించి తాను సంపూర్ణముగా దెలిసికోనుటయేగాక, తనను తాను స్వాధీనములో నుంచుకొనుటయు తెలియవలెను.

అయితే, ప్రతిక్షణములోను ఆకాంక్ష తప్పక యుండవలెను.

ఎక్కువ ముందుగా ప్రారంభించుట, ఎక్కువ ఆలస్యముగా కొనసాగించుట, అనునది దీనికి లేదు. పసితనములోనే నిన్ను నీవు పరిశీలించుకొనుటకు, క్రమముగా నిన్ను నీవు అధీనములో నుంచుకొనుటకు ప్రారంభించవచ్చును. ఈ కార్యమునకు ఎక్కువ వయస్సు, వృద్ధాప్యము ఆటంకములు గావు. ఇదియే జీవిత విజ్ఞాన శాస్త్రము.

ఒకడు పరిపక్వతను బొందుటకు తన్ను తానెఱుగవలయును. నేను నిజము పలుకుచున్నాను. ఉదాహరణకు, నీ జీవితములో అనేక మారులు ఈ క్రింది పరిస్థితి సంభవించియుండును. ఒకానొకడు నిన్ను ఉన్నట్టుండి, "నీ వెందుకాపని చేసితివి?" అని యడిగినచో వారు అయత్నకృతంగా నీవు, "నాకు తెలియదు" అని సమాధానము చెప్పుదువు. అట్లేయింకొకడు "నీవు ఏమి ఆలోచిస్తున్నావు?" అని యడుగగా, దానికిని, "నాకు తెలియదు" అనియే నీ జవాబు. ఇదీ వరుస. నేను ఒక ఏబదిమందిని ఆకస్మికముగ ఉన్నట్టుండి "నీ వెందుకాపని చేసితివి?" అని యడిగినచో వారు అంతరంగముగా మేల్కొని యుండకపోతే, "మాకు తెలియదు" అందురు. (ఆత్మజ్ఞాన శిక్షణ గలవారిని గురించి నేను మాట్లాడుట లేదు: వారు తమ మార్గమున చివరివరకు పయనించియుందురు. అట్టివారు సహజము గానే, చిత్తమును సమాహిత పరచుకొని సత్యమైన జవాబునే జెప్పగలుగుదురు. అదియైనను కొంత ఆలస్యముగా) నీవు నీ దినచర్య నంతను బాగుగ పరిశీలించుకొనినట్లయితే పరిస్థితి ఇట్టిదిగానే యున్నట్లు నీకు స్పష్టమగును. నీ వేదో చెప్పుదువు. నీవేమి చెప్పితివో నీకు తెలియదు. మాటలు నీ పెదవి దాటినంతనే, నాలిక కరచుకొని ఇదికాదు నేను చెప్పవలసినది అని కనుగొందువు.

ఉదాహరణకు నీ వొకని జూడబోయెదవు. నీవు ముందుగనే వానితో ఏ మాటలు మాట్లాడవలయునో సిద్ధపరచుకొనియేపోదువు. కాని ఆ చూడవలసిన వ్యక్తిసమక్షమున బోవుసరికి నీవేమియు జెప్పలేవు. ఒకవేళ చెప్పినను నీవనుకున్నదానికి భిన్నముగ నుండును. ఎంతవరకు అతని సన్నిధిగల వాతావరణ ప్రభావము నీపైబడి నీవు సిద్ధమొనర్చుకొన్న మాటలను పలుకనీయకుండా జేసినదో చెప్పగలవా? ఎంతమంది జవాబునివ్వగలరు? ఎదుటి మనిషి ఇట్టి పరిస్థి

తిలో నుండినందున, మేము మాట్లాడలేకపోయితిమని పరిశీలించి చెప్ప గలవారెందరున్నారు? కొన్ని సందర్భములలో ఎదుటివాడు చెడ్డ మనః స్థితిలో నుండుటవలన నీవు వాని నేమియు నడుగజాలకపోదువు. నేను అట్టి సందర్భములను గుఱించి మాట్లాడుట లేదు. ఒకరి ప్రభావమిం కొకరిపైన ఎట్లు పనిచేయుచున్నది. నీ స్వభావముపై వాని ప్రతిక్రియతే తీరుననున్నవి, అని స్పష్టముగ గుర్తింపగలుగుటగుఱించి ప్రస్తావించు చున్నాను. ఇది ఎవనికిని చేతనై యుండదు. ఉదాహరణకు, ఒకడు ఆకస్మికముగ విచారములోబడును, లేక సంతోషమును బొందును. ఎంతమంది. 'ఇది యిది' అని చెప్పగలరు? అది తెలిసికొనుట దుస్తరమే. సులభముగాదు. ఒకడు సదా మేల్కొనియుండవలెను. నిరంతరము పరి శీలనయందు శ్రద్ధగలిగయుండవలెను.

దినమునకు 12 గంటలు నిదురపోయి మిగిలిన సమయంలో నేను మేల్కొనియున్నాను అనువారు గలరు. దినమునకు ఇరువది గంటలు నిదురపోయి తక్కిన సమయములలో సగము మేల్కొని యుండువారును గలరు.

శ్రద్ధాపూర్వకమైన పరిశీలనాదృష్టి కలిగియుండవలయునన్న, స్పర్శ జ్ఞానేంద్రియములవంటివి నీ శరీరమంతటను ఉండి, నీ యదార్థ జ్ఞానకేంద్రముతో ఎడతెగని సంబంధము కలిగియుండవలెను. అపుడు నీవన్నింటిని నమోదుచేయుదువు: అన్నింటిని ప్రణాళికాబద్ధము చేయుదువు. నిన్నెవ్వరు నీకు తెలియనిరీతిగా కార్యములందుపయోగిం చుకొనజాలరు. నీవు మోసగించబడవు. నిన్ను ఎవరును తప్పుగా భావింపరు. నీవు చెప్పదలచుకొన్నదానిని తప్ప వేరేదియు నీవు చెప్పవు. అయితే, ఎంత మంది జనులు ఈ స్థితిలో నుందురు. ఎఱుకను గూర్చి మాట్లాడినపుడు నా యర్థమిదియే. నీవున్న స్థితిగతులయందు నీవు లాభమును పొందవలయునంటే, నీవు పూర్తిగా మేలుకొని యుండవలయును. ఎవరును నిన్ను నివ్వెరపోవునట్లు చేయగలిగియుండ రాదు. ఎందుకో తెలియకుండా దేనిని గుఱించియు మాట్లాడుస్థితి నీకు ఏర్పడరాదు. నీవు నిరంతరం మేల్కొని యుండవలయును.

నీవు వేరుపడిన వ్యక్తిత్వము గలిగినవాడవుగావు. జీవితము ఎడతెగని శక్తులమార్పిడి: ఎఱుక, చైతన్యము, వివిధ కార్యాచరణశీల

త్వము గలవి: ఒక సామూహికతత్వము గలవి. ప్రతిఒక్కరు ముందుకు వచ్చినట్లయితే అందరు ముందుకు పోదురు. అందరు వెనుకకు నెట్టి నట్లయితే ప్రతిఒక్కడు వెనుకకు వచ్చును. నీ అంతరంగిక ప్రపంచ ములో నీ జ్ఞానములోగూడ ఇదియే వర్తించును. నీపైన శక్తులు, పలు కుబడులు, పనిచేయుచు ప్రతీకారము సల్పుచు నిరంతరముగా నుండును. ఇది వాతావరణములోని వాయు పదార్థము వంటిది. నీవు మేల్కొని యుండకపోతే, ఈ విషయములు నీలోనికి ప్రవేశించును. అవి బాగుగా నీలోపలికి చొచ్చుకొనిపోయి, నీలోనుండియే పుట్టినట్లు భ్రాంతిని కలుగజేయుచు వెలికి వచ్చినపుడే నీవు వానిని గుర్తింతువు. ధైర్య హీనులు, క్రోధగ్రస్తులు, వ్యసనపరులునైన వారిని కలుసుకొని, ఎందుకో తెలియకుండా తాము ను ధైర్యహీనులు, క్రోధగ్రస్తులు వ్యసనపరులు నైన వారున్నారు. నీవు కొందరితో ఆటలాడినపుడు సరిగా ఆడవు, మరికొందరితో ఆడినపుడు బాగుగా ఆడుదువు. శాంతియుతులైనవారు, దుష్టులుకానివారు ఆకస్మికముగా క్రోధముగల వారి మధ్యనున్నప్పుడు తాము క్రోధముగలవారగుదురు. ఎవరు దానిని ప్రారంభించిరో ఎవరికిని తెలియదు. అది త్వరితముగా వ్యాపించి ఎఱుకను తుడిచిపెట్టివైచును. ఈ విధమైన ప్రకంపనములను విడుదల చేయగలిగినవారు కొందరు న్నారు. తెలియకనే ఇతరులు వానికి లోబడుచుం దురు. స్వల్పమైనది మొదలుకొని ఘనమైన దానివరకు ప్రతిదియు ఇట్లే జరుగుచుండును.

సమూహాములోనుండి వ్యక్తిత్వమును నిలబెట్టుకొనవలయు నంటే, ఒకడు సంపూర్ణముగా తన ఆత్మను గుఱించి ఎఱుక గలిగి యుండవలెను. ఏ యాత్మను గుఱించి? సమస్త విషయముల కలగాపుల గముకంటే అతీతమైన ఆత్మ, అదియే నీ సత్యస్వరూపము. ఆ సత్య మును నీవెంత కాలము తెలిసికొనలేకయుందువో అంతకాలము నీవే మాత్రము దానిని గురించి ఆలోచింపకయే నీవు అన్ని విధముల విష యములచేత చలించబడుదువు. సామూహిక ఆలోచనలు సామూహిక సూచనలు ఎనలేని పలుకుబడి గలిగినవి. అవి నిరంతరము వ్యక్తిగత ఆలోచనలమీద ఆధిపత్యమువహించును. అసాధారణమైనదేదనగా, దానిని ఏ ఒకడును గమనింపడు. తానే ఆవిధముగా ఆలోచించుచుంటి నని విశ్వసించును. అయితే, యదార్థమునకు, సమూహామే అట్లు ఆలో

చించుచున్నది. సమూహమెప్పుడును వ్యక్తికంటే తక్కువైనదే. అదే గుణములు గలిగి అదే తరగతికి చెందిన వ్యక్తులను తెలిసి కొనినట్లయితే, వారు విడిగానున్నప్పుడు అదే తెగకుచెందిన సమూహములోని, వ్యక్తులతో పోల్చిచూచినట్లయితే రెండు డిగ్రీలు హెచ్చు గొప్పదనము కలవారైయుందురు. సమూహమునందు ఒక విధమైన అజ్ఞాన మిశ్రమము ఉండును. అందువలన, వ్యకి తనకు తెలియకుండానే ఆ అజ్ఞానము లోనికి జారిపోవును. దీనినుండి తప్పించుకొన వలయునంటే, ఒకే ఒక మార్గమున్నది, — తన్ను తాను ఎఱిగియుండుట, అధికాధికముగా జ్ఞానమును సంపాదించుట. అధికాధికముగా శ్రద్ధ కలిగియుండుట.

దినప్రారంభములో ఈ చిన్న సాధనను అమలులోబెట్టుము. “నేను ఏమి చెప్పినను ఆలోచించిగాని చెప్పను” అని గట్టిగా నిశ్చయించుకొనుము. నీవు మాట్లాడినదంతయు ఆలోచించియే మాట్లాడుచున్నట్లు నమ్ముచుందువుగదా! అది నిజము గాదు. నీవనేకమారులు, నీవు చెప్పదలంచుకొనిన మాట. నీ నోటినుండి వెలువడుట నీవు చూతువు. ఆ మాట నీ నోటినుండి వెలువడకుండ జేయుటకు ఎంతో ప్రబల ప్రయత్నము చేయవలసియుండును.

నేను అనేకుల నెఱుగుదును. వారు అబద్ధము చెప్పమను నియమమును పాటింతురు. అయితే, ఆకస్మికముగా, సమూహములోనున్నప్పుడు సత్యమును చెప్పుటకుబదులు, అయత్నకృతముగా, అబద్ధమును చెప్పుదురు. వారి కట్లు చెప్పవలెనన్న ఉద్దేశము లేదు. కాని చెప్పుటకు ఒక నిమిషము ముందుగా దానిని గురించి ఆలోచించరు. అయితే, అది ఆ విధముగా ఏల సంభవించినది? ఏలననగా, వారి అబద్ధీకుల గుంపులో నున్నారు. అక్కడ అబద్ధపు వాతావరణమున్నది. వారికి సులభముగా ఆ రోగము వ్యాపించినది.

క్రమముగా, నిదానముగా, పరిశ్రమతో మొదట బహుజాగ్రత్తతో, బుద్ధిపూర్వకముగా ఒకడు ఎఱుకను సంపాదించును. తన్ను తాను తెలిసికొనుటకు ప్రయత్నించును. పిమ్మట తనపైన తాను ఆధిపత్యము సాధించుటకు కృషిసల్పును.

తెలుగు మూలం. పాలా వెంకటసుబ్బయ్య
(శ్రీమాత శతజయంతి ప్రచురణ 7)

చతుర్విధ క్రమశిక్షణ

(మన జీవిత ఏకైక లక్ష్యం సత్యాన్వేషణ, సత్యాన్ని సాక్షాత్కరించు కోవడమే. ఏలన సత్యానికి నాలుగు ముఖ్య రూపములు కలవు. అవి దివ్యప్రేమ (Love), దివ్యజ్ఞానము (Knowledge), దివ్యశక్తి (Power), దివ్యసౌందర్యము (Beauty), మనము ఈ లక్ష్యాన్ని మన సత్త (Being) లోని శారీరక (Physical), ప్రాణిక (Vital), మానసిక (Mental), చైత్యాత్మిక (Psychic), విభాగాల క్రమశిక్షణ ద్వారా సాధించాలి. దీనినే చతుర్విధ క్రమశిక్షణ అంటారు. పై విభాగాల పరిశుద్ధీకరణ, సమైక్యత, పరిపూర్ణత్వ సాధనలో వీటిని, మెల్ల మెల్లగా అన్ని తత్వములూ సరిసమానంగా రాణించే అఖండరాశిగా మనలోని చైత్య పురుష కేంద్రం (Psychic being) చుట్టూ వ్యవస్థ చేసేందుకు అవకాశ మేర్పరచాలి.)

అనువాదకుడు

నిన్ను నీవు పరిశుద్ధము, సమైక్యము గావించుకొనుటకై శ్రమించుచున్నప్పుడు నీ బాహ్యోపకరణమును నిర్లక్ష్యము చేయరాదు — దానినికూడ బాగుచేసుకుంటూ మెరుగుపరచుకుంటూ పోవలసినదే!

1 చైత్యాత్మిక క్రమశిక్షణ

ఇది చతుర్విధ క్రమశిక్షణద్వారా మాత్రమే సాధ్యమవుతుంది. ఈ చతుర్విధ క్రమశిక్షణకు చెందిన అంశాలను సంక్షిప్తముగా వివరిస్తున్నాను. ఈ నాలుగు క్రమశిక్షణ పద్ధతులు పరస్పరభిన్నములు కావు. వీటిని ఏకకాలముననే అనుష్ఠించవచ్చును. ఇదియే ఉత్తమమైన పద్ధతి. "చైత్యాత్మిక" క్రమశిక్షణను మొట్టమొదటగా ప్రారంభించవచ్చును. మన సత్తలోని కేంద్ర స్థానాన్ని "చైత్యకేంద్రం"గా వ్యవహరిస్తాము. ఇది సత్త యొక్క సత్యరూపము. సత్తలోని విభాగాలలోకెల్లా శ్రేష్ఠమయినది. సత్యాన్వేషణనే ఆధారంగా ఆధ్యాత్మికతను ముందుకు తీసుకెళ్తుంది. ఈ చైత్యపురుషుడు (Psychic being అంతరాత్మ) మనలోనే ఉన్నాడనే ఎఱుక కల్గియుండాలి. అంతేకాదు, మన యోగం ఆ చైత్యపురుషునిపై

కేంద్రీకరించి అది మన జీవితాన్ని నడిపించేటట్లుగా చేసుకోవాలి. ఆ చైత్యపురుషునితో మనము అనుసంధానము చేసుకొని అతనితో మమైక్యం చెందాలి.

ఇట్లు ఈ చైత్యపురుషుని దర్శించి, దీనితో తాదాత్మ్యమున మెలగ నేర్చుకొనుటకు పెక్కు విధానములు వివిధ దేశకాలములలో నిర్దేశించబడియున్నవి. కొన్ని మానసికానికి సంబంధమైనవి. కొన్ని మతపరమైనవి. మరికొన్ని కేవలం యాంత్రికమయినవి. వాస్తవానికి, ప్రతివారూ ఎవరికి వారే, ఏ మార్గము ఎవరికి నచ్చుతుందో ఆ మార్గాన్ని ఎన్నుకొని, దృఢమైన మొక్కవోని ఆకాంక్షతో దృఢమైన దీక్షతో దానిని సాధించవచ్చును. బాహ్యంగా అధ్యయనము, అంతర్ముఖంగా ఏకాగ్రత, ధ్యానము, దైవశక్తి మూలక జ్ఞానోదయం, స్వానుభవం మున్నగు వాటి సహాయంతో గమ్యం చేరుకోవాలి. దీనిని సాధించుటకు ఇచ్ఛాశక్తి (Will) ఆవశ్యకము. ఈ చైత్యపురుషుని కనుగొనుటయే మన ప్రాథమిక ప్రవృత్తిగా స్వీకరించాలి. ఈ ఆణిముత్యాన్ని మనం ఎంత వ్యయప్రయాసలకోర్చియైనా సాధించితీరాలి. నీవేపని చేసినా, నీవృత్తి ఏదైనా చైత్యపురుష సత్యాన్ని తెలుసుకోవాలి. నీవు యేకార్యములో నున్నప్పటికి, ఎలాంటి ఆలోచనలున్నప్పటికీ చైత్యపురుషునితో ఏకమై ఆ అనుభూతిని సదా పొందేటట్లుగా చేసుకోవాలి.

2 మానసిక క్రమశిక్షణ

ఈ చైత్యపురుషాన్వేషణ పూర్ణసాఫల్య సిద్ధినిగాంచుటకు, మానసిక వికాసాన్ని మరిచిపోకూడదు. దానిని ఉపేక్ష చేయుటకు ఎంతమాత్రము మంచిది కాదు. ఎందువలనంటే మనస్సనే ఉపకరణం ఎంతగొప్పప్రతిబంధకమో అంతగొప్ప సహాయకముగూడా కాగలదు. స్వాభావికంగా మానవునిమనస్సు ఎల్లప్పుడూ హ్రస్వదృష్టితోనూ, సంకుచితంగాను, నికృష్ట భావనలతోను ఉంటుంది. కావున దానిని విశాలదృక్పథంతోనూ, సరళీకృతం చేయుటకుగాను, విస్తారం చేయుటకుగాను నిరంతర కృషి ఎంతేని అవసరము. అందుకే ప్రతివిషయాన్ని అనేకకోణాలనుండి పరిశీలించుటకూడా అవసరమే. ఆలోచనలకు గొప్ప ఉన్నతిని, మృదుత్వమును చేకూర్చగల ఒకానొక అభ్యాసము

ఈ సందర్భములో ప్రస్తావిస్తున్నాను. మొదట, విస్పష్టంగా ఒక వ్యవస్థీకరించిన సిద్ధాంతాన్ని రూపొందించండి. ఆ తర్వాత, తద్వ్యతిరేకమైన సిద్ధాంతాన్ని కూడా అంతే నేర్పుతో ఏర్పాటు చేసుకోండి. అటుపిదప, దూరదృష్టితోబాగా విషయవిచారణ చేసి, విశ్లేషించి ఈరెండు వ్యతిరేక సిద్ధాంతాలు ఒకే సమన్వయ సిద్ధాంతముగా (comprehensive) రూపొందేవరకు ప్రయత్నించాలి.

పైవిధంగా, అనేకవిధాలైన అభ్యాసపద్ధతులను అవలంబించవచ్చును. దీనివలన జరిగేలాభమేమంటే, కొన్ని పద్ధతులు వ్యక్తి శీల సంపదను పెంపొందిస్తయి. మరికొన్ని పద్ధతులు మనోబలాన్ని పెంపొందిస్తయి. మనోభావసమన్వయ సాధనకు సైతము ఉపయోగపడతయి. ఉదాహరణకు ఏవ్యక్తుల గురించిగాని, ఏ విషయముల గురించిగాని, మంచిచెడ్డలను నిర్ణయించు అధికారము నీవు మనస్సునకీయరాదు. ఏలనంటే, మనస్సు జ్ఞానోపకరణము కాదు. మనస్సుకు జ్ఞానాన్ని తెలుసుకోగలిగే శక్తిలేదు. మన భావాలకన్నా, మనస్సుకంటే కూడా జ్ఞానం స్వచ్ఛమైన పైఅంతస్తులో ఉంది. మనస్సు తనకు అతీతమైన స్థానమునుండి జ్ఞానమును గ్రహించి, అభివ్యక్తమొనర్పగలందులకై, దానిని నిశ్చలము, నిరతము, సావధానము గావించవలసియున్నది. దేనికైననూ రూపమిచ్చి, వ్యవస్థీకరించి, ఆచరణయందుంచుటలో అది ఒక పనిముట్టు. అందుకే కార్యనిర్వహణ వల్లనే దానికి పూర్తివిలువ, ఉపయోగం కలుగుతుంది.

3 ప్రాణిక క్రమశిక్షణ

చైత్యపురుష వికాసానికి చాలా ఉపయోగ పడడంలో ఇంకో పద్ధతి ఉంది. ఒక కార్యము సాధించుటలోగాని ఒక నిర్ణయాన్ని గైకొనుటలో గాని యేదైనా అభిప్రాయ భేదమొచ్చినపుడు, తన మాటే వేదవాక్కనే మొండివైఖరి ఎవరికి ఉండకూడదు. ఎదుటివాని స్థానంలో తానున్నట్లు భావించుకొని, వానితో తగవులాటకు, దెబ్బలాటకు దిగుటకు మారుగా ఉభయపక్షాల అభిప్రాయాలను కనుగొనుట అభిలషనీయము. సద్భావముతో ప్రవర్తించు వారికి అట్టి పరిష్కారము సదా సులభ గ్రాహ్యమేయగును.

ఈ సందర్భములో ప్రాణికక్రమశిక్షణ గురించి ప్రస్తావించుట ఆవశ్యకము. మనలోని ప్రాణిక సత్త (Vital being) వివిధ ప్రేరణలకు, కోరికలకు, ఉత్సాహానికి, దౌర్జన్యానికి, అమితశక్తికి, నిరాశతో కృంగి పోవడం, తీవ్రంగా ఉద్రేకపడటము, తిరుగుబాటు చేయడం మున్నగు మనోవికారాలకు మూలస్థానము. దేనినైననూ సరే, ఇది ఆచరణపూర్వ కంగా నిర్మాణమొనర్చి సాధింపగలదు. అట్లే దేనినైననూ భగ్నమొనర్చి వినాశమొందిపనూగలదు. కావుననే మానవునిలోని విభాగములన్నిటి లోనూ దీనిని తగుక్రమశిక్షణలో పెట్టుట మిక్కిలి కష్టమైనపని. ఎంతో ఓర్పు, నిర్దిష్టమైనకృషి, అకుంఠితదీక్షతో కూడిన బహుకాలపు పరిపూర్ణ అంతఃశుద్ధి దీనికి ఆవశ్యకములు. అంతఃశుద్ధిలేనినాడు, సాధకుడు తాను వేయు తొలిఅడుగు మొదలుకొని తనను తాను వంచించుకొన్నవాడే యగును. ఆ కారణముననే పురోగతికై అతడు చేయు ప్రయత్నమంత యూకూడా వ్యర్థమై పోవును.

ప్రాణకోశసహకారము లేనిదే ఏ ఉపలబ్ధియు సాధ్యము కానే రదు. ఏరూపాంతరీకరణమును ఆచరణీయము కానోపదు. కష్టమంతయు ఈసహకారమును నిరంతరముగా సంపాదించుకొనుటయందే కలదు. ప్రాణకోశమునకు మంచి కార్యదక్షతయున్నది, కాని అది తరచుగా తనసంతృప్తినే కాంక్షించుచుండును. పూర్తిగాగాని, ఎంతోకొంతగాని, తనకు సంతృప్తి ఒనగూడక పోయినచో అది చికాకుపడి తిరుగుబాటు చేయును. తత్ఫలితంగా దానిశక్తి చాలావరకు వ్యర్థమైపోయి, ఏహ్యా భావము, నిరుత్సాహాము, తిరుగుబాటుప్రవృత్తి, నిస్పృహ, అసంతృప్తి మిగులుట సంభవించును. ఇట్టి సమయములోనే మనస్సును చిక్కబట్టు కొని, కార్యాచరణమునకు దిగకుండుట నేర్చుకొనవలెను. ఏలనంటే, అట్టిసమయములలోనే, అత్యంతఅవివేకపు పనులు చేయుచుండుటయు, క్రమబద్ధమైన కృషితో నెలలతరబడి సాధింపబడిన ప్రయోజనము నిమిషములలో ధ్వంసమై పోవుటయు జరుగుచుండును.

తనయందలి చైత్యపురుషునితో సంబంధము నెలకొల్పుకొని, సాధించవలసిన లక్ష్యమును ఏమరకయుండు చైతన్యమును, ఆకాంక్షను తగినంతగా తమలో ప్రజ్వలింప చేసుకొనుచూ యుండువారిని

ఆసమయములు ఏమంత బాధింపజాలవు. అచిరకాలముననే అవి తొలగి పోవుచుండును.

ఇట్టి చైత్య సహాయముతో వారు, తిరుగుబాటు చేసిన పిల్ల వానితో వ్యవహరించు రీతిగా, ఎంతో ఓపికతో పట్టుదలతో ప్రాణకోశ మునకు సత్యమును చూపి నచ్చజెప్పుచూ, ముసుగు పడియుండిన సద్భావమును దానియందు మేల్కొలుపుటలో కృతకృత్యులు కాగలుగు దురు. ఓరిమితో చేయునట్టి ప్రయత్నముల ఫలితముగనే ప్రతిచిక్కూ అవలీలగా విడిపోయి, గమ్యమువైపుగా పురోగతికి మరొకఅడుగు ముందు వేసినట్లుకూడానగును.

ప్రాణికక్రమశిక్షణకు సంబంధించిన ప్రయత్నసందర్భమున పురోగతి కడువిలంబముగనే సాగుచుండవచ్చుగాక. పతనములు కడు తరచుగనే సంభవించుచుండవచ్చుగాక. కాని, ధీరత్వముతో కూడిన సంకల్ప బలమున్నచో సత్యచైతన్య ప్రభాపటలము ముందర కష్టముల న్నియు పటాపంచలైపోయి ఒకనాటికి విజయసిద్ధి కలుగుట నిశ్చయము.

4 శారీరక క్రమశిక్షణ

ఇక, కడపటికి శారీరక క్రమశిక్షణ, సునిర్మలమైన హేతువాద దృష్టితో మన శరీరమును బలిష్ఠము, మృదులము గావించుకొనవలసిన అవసరం ఎంతైనా ఉన్నది. ఈ భౌతిక ప్రపంచమునందు మనద్వారా అభివ్యక్తము కాగోరుచున్న సత్యధర్మశక్తి విశేషమునకది తగిన ఉపక రణముగా రూపొందవలసియున్నది.

వాస్తవంగా, శరీరమునకుగల కర్తవ్యము అధిశాసించుటగాదు, విధేయతతో మెలగుట. స్వభావములో అది అణుకువతోనూ, విశ్వాస ముతోనూ మెలగు సేవకునివంటిది. అయితే దురదృష్టవశాత్తూ, తన యజమానులగు మనఃప్రాణకోశముల విషయమున వివేకముతో మెలగ గల సామర్థ్యము దానికి తరచుగా మృగ్యము. గ్రుడ్డిగా అది వాటికి విధేయమగుచు, తనశ్రేయస్సుకే భంగపాటు తెచ్చుకొనుచుండును. మనస్సు తనసంకుచిత సిద్ధాంతములతోడను, యదేచ్ఛాకల్పితములగు కఠిన నియమములతోడను, అటులనే ప్రాణకోశము, తన ఉద్వేగములు, విశృంఖలనిరర్థక ప్రవృత్తులతోడను శరీరమునకుగల స్వాభావిక

స్థాయిని చెడగొట్టి దానిని శక్తివిహీనము, రోగగ్రస్తము చేస్తూ ఉంటాయి. ఈ దాస్యంనుండి దానికి విముక్తి కలిగించడము అవసరము. ఇది చైత్యపురుషకేంద్రంతో ఎడతెగని ఏకత్వం ద్వారా తప్ప సాధ్యపడ నేరదు.

శరీరమొక అద్భుతమైన ఉపకరణము. పరిస్థితులకు అనుగుణంగా సర్దుబాటు చేసుకొంటూ మౌనం వహించగలసామర్థ్యం దానికి ఎంతగానో కలదు. మనం సామాన్యంగా ఊహించేదానికంటే ఇంకెన్నెన్ని పనులనో నిర్వహించగల యోగ్యతావిశేషం దానికున్నది. అజ్ఞానంతో నిరంకుశంగా దానిపై పెత్తనం చలాయించే మనః ప్రాణ కోశములకు మారుగా, కేంద్రస్థానీయమగు చైత్యపురుమనిచేత అది పరిపాలించబడడం జరిగితే, ఆశ్చర్యం కలిగించగల కార్యముల నెన్నింటినో అది నిర్వహించగలదు.

ఏలనంటే, అప్పడది కర్మాచరణమునందు విశ్రాంతిగొనుట యెట్లో నేర్చినదై తాను ప్రయోజనకరముగా తెలిసి వ్యయపరచిన శక్తివిశేషములను విశ్వశక్తులసంపర్కముద్వారా మరల పూరించుకొనగలిగియుండునుగాన, అచంచలత, స్థిరత, బలము నిండారిన స్థాయివిశేషముతో అయ్యది ప్రతిక్షణమూ, తాను నిర్వహించ వలసిన కార్యనిర్వాహణశక్తి పూనిక వహించగల స్థితిలో నుండును. స్థాయి వీడని యిట్టి స్వస్థజీవనమున, శరీరము ఒకానొక వినూత్న సామరస్యమును వెలార్చుకొని, ఊర్ధ్వభూమికల సామరస్యమును తనలో ప్రతిబింబింపజేసికొనుచు, సమ విభక్తాంగములలో ఆదర్శప్రాయమైన రూపసౌందర్యమును సంతరించుకొనును.

నానాటికి అభివృద్ధి గాంచుచుండెడి సామరస్యమిది. ఏలయన, జీవసత్త యథార్థమెప్పుడునూ అచలముగా స్తంభించుకొనియుండునది గాదు. అయ్యది నిరంతరముగా వికాసము చెందుచు, అంతకంతకు పూర్ణతరఫలసిద్ధిని సంతరించుకొనుచుండును. అభివృద్ధిపూర్వకమైన ఈ సామరస్యమును శరీరము అనువర్తింప నేర్చుకొలది నిరంతర రూపాంతరీకరణము ద్వారమున నయ్యది విచ్ఛిత్తిని వినాశమును పొందవలసిన ఆవశ్యకతనుండి విముక్తిగాంచుట సాధ్యమగును. మృత్యుధర్మమనివార్యము కావలసిన ఆగత్యము తొలగును.

సత్యచతుష్టయము

ఈ సంసిద్ధి లక్ష్యమును మనము చేరుకోగలిగినప్పుడు దివ్య ప్రేమ, దివ్యజ్ఞానము, దివ్యశక్తి, దివ్యసౌందర్యము అనెడి నాల్గు ముఖ్య రూపములు మనము అన్వేషించు సత్యమునకు గలవని తెలియనేర్తుము. ఈ సత్యచతుష్టయము మనజీవసత్తయందంతటనూ స్వచ్ఛందముగా అభివ్యక్తమగును. చైత్యపురుషస్థానము యథార్థమైన విశుద్ధప్రేమకు వాహకము కాగా, మనస్సు అమోఘజ్ఞాన ప్రసారమునకు వాహకమ గును. ప్రాణకోశము అజేయశక్తిని అభివ్యక్తము చేయునదికాగా, శరీరము పరిపూర్ణసౌందర్య సామరస్యములను అభివ్యక్తమొనర్చునదై విరాజిల్లును.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదకులు: కొంగర భాస్కరరావు, పి.యస్. శంకరరెడ్డి

మామూలు జీవితము — నీ నిజ స్వరూపము

మామూలు జీవితము ఒక కోరికలవలయము. ప్రలోభములకు నిలయం. నువ్వు వీటితో సతమతమవుతున్నంతవరకు నువ్వే మాత్రం అభివృద్ధి జెందలేవు. ఈ సుడిగుండంలోనుండి తప్పించుకుండే మార్గ మును అన్వేషించాలి. మామూలుగా మనుమలందరు ఎప్పుడూ దేన్ని గురించి ఆలోచిస్తూంటారు? తినేందుకు ఏం దొరుకుతుంది? ఎప్పుడు దొరుకుతుంది? తగినంత దొరుకుతుందా దొరకదా అనే ఆలోచిస్తూం టారు. ఈ తిండిమీద వ్యామోహాన్ని జయించి, ఉదాసీనతను అలవాటు చేసుకుంటే చాలా బాగుంటుంది. ఆహారము దొరికితే తింటావు. దొర క్కపోతే దాన్ని గురించి చింతించవు. అంటే నువ్వు నిరంతరం తిండిని గురించే ఆలోచిస్తూ వుండకూడదు. ఇంకో మాట — "నాకు తిండి వద్దు" అని కూడా అనుకోకూడదు. సన్యాసులల్లే అసలు ఆహారమే

తినకుండా ఎలా ఉండాలో అని భీష్మించుకోవటంకూడా పనికిరాదు. తిండిని గురించే కలవరిస్తూ ఉవ్విళ్ళూరుతూ వుండటం ఎంత హేయమో, అది కూడా అంత హేయమే. దాన్ని గురించి అసలు పట్టించనే పట్టించుకోకూడదు. అంటే ఆహారమును గురించిన ఊహని నీ తలలోనుంచి పూర్తిగా బహిష్కరించాలి. దానికి లేశమైనా చోటు ఇవ్వకూడదు!

దీనికి పరిష్కారము ఒక్కటే. నీ అంతరంగంలో ఉన్న చైత్యపురుషస్పర్శను పొందినట్లయితే అది చాలాతేలిక. ఈ చైత్యపురుషుడే నీ అంతరంగంలోని నిజమైనఅంతరాత్మ. అప్పుడు ఈ అత్యాశాపూర్వకమైన కోర్కెలు చాలా అల్పంగా గోచరిస్తాయి. మనకు కావలసింది దివ్యత్వాన్ని సాధించడమేనని తెలుస్తుంది. చైత్యపురుషునిలో జీవించాలంటే అత్యాశాపూరితమైన కోరికలను విడనాడాలి. నీవు అత్యాశ, అనవసరంగా వ్యధచెందడం, ఎలాగైనా కోరికలను తీర్చుకోవాలనే తహతహని విడనాడాలి. ఏది జరిగినా అది మన మంచికేనని తెలుసుకోవాలి. అందుకని, జరిగిందంతా మన మంచికేననుకోవడం అన్నిసందర్భాలలోను అటులనే అన్వయించుకోవడం మోసమే అవుతుంది. నీవు సామాన్య చేతనలోనున్నంతవరకూ, సర్వమూ మన మంచికేఅనుకోవడం పొరపాటు. సచేతనలో లేనప్పుడు, నీవు తప్పుదార్లు తొక్కే అవకాశమే ఎక్కువ. చైత్యపురుషునితో సంబంధమేర్పరచుకొని, దైవానికి సర్వసమర్పణ చేసుకొన్నపిదపే జరిగేదంతా మన మంచికి జరుగుతుంది. ప్రత్యంశమూ, అది ఎంత ముసుగులోనున్నప్పటికీ, దైవసంస్పర్శతో సవ్యంగా సజావుగానే జరిగిపోతుంది.

నిక్కమైన ఆత్మసమర్పణకు వెంటనే పురస్కారం లభిస్తుంది. దీనివల్ల అనితరసాధ్యమైన దృఢమైనవిశ్వాసము, ఓ అనిర్వచనీయమైన ఆనందము "భయం నాస్తి" అనే నమ్మకమూ కలుగుతాయి; ఇది చైత్యపురుషునిలో స్థిరంగా పాదుకొనేంతవరకూ, అనేకములగు అలజడులు, మధ్యమధ్యలో దివ్యకాంతులతోపాటు దివ్యచీకటులుకూడా కల్గుతుంటాయి. అయితే చైత్యపురుషుడు మాత్రం అవిచ్ఛిన్నంగా పురోగామియై ఋజుమార్గాన అభ్యున్నతి వైపుకు పయనిస్తూంటాడు. అప్పుడు యితరములగు కదలికలన్ని విచ్ఛిన్నములై ఆగిపోతయి. "నేనే ఈ చైత్యపురు

షణ్ని" అనే భావం నీకు కలిగేంతవరకు నీవు ఒక వ్యక్తివి కూడా కావు — ఎందుకంటే అదియే నీ నిజస్వరూపము. నీకు దానిస్ఫూర్తి కలిగేంతవరకు నీవు ఒక మనిషివి కావు — బహిరంగప్రదేశము — public place. ఎందుకంటే నీలో వివిధశక్తులు పరస్పరఘర్షణ చెందుతూ ఉంటాయి. ఆయుద్ధానికి నీశరీరం ఒక ఆటపట్టు! ఆధ్యాత్మికంగా నీవు పురోగమించాలంటే నీలోని చైత్యపురుషుణ్ని కలుసుకోవాలి. ఎందు కంటే ఆయన ఎప్పుడూ దైవముతో తాదాత్మ్యం చెందుతూనే ఉంటాడు. అప్పుడే రూపాంతరీకరణం సాధ్యమవుతుంది. నీలోని ఇతరావయవ ములు — మనోప్రాణికదైహికములు ఎద్దుమొద్దుస్వరూపాలు, అజ్ఞాన భూయిష్ఠాలు. ఉదా: మనస్సు తనకుతానే చాలా తెలివైనదనుకుం టుంది. తనకు కలిగే ఆలోచనలన్నీ చాలా అద్భుతమైనవని భ్రమపడు తుంది. దేవునికిరుప్రక్కల సమానంగా వాదించగలదు. అసలైన సత్య మేమిటో దానికి తెలియదు. ఇక నీ ప్రాణికము సంగతి. ఎవ్వరైనా కాస్త మహిమలు చూపిస్తేచాలు వాళ్ళనందలం ఎక్కించేస్తుంది. ఒక్క చైత్య పురుషునికే నిజమైన విచక్షణాశక్తి గలదు. దేవుడెవరో దయ్యమెవరో నిర్ద్వంద్వంగా తెలుసుకోగలడు. ఒక్క క్షణమైనా నీకు దాని గాలి సోకిందో, దైవమంటే నీకింక ఎవరూ చెప్పనక్కర్లేదు.

అయితే నీఆత్మను గురించి తెలుసుకోటం, ఈ మహిమాత్మక మైన చైతన్యానుభూతిని పొందుటెట్లు? నువ్వు దానిని కోరు, ఆకాం క్షించు. "ఇదేనాకుకావాలి అన్యమేమివద్దు" అని తపించు. ఇక్కడ మీలో చాలామంది దానిచే ప్రభావితమై యున్నారు. కాని అది చాలదు. అంతమాత్రాన సరిపోదు. మీరు దాంతో తాదాత్మ్యం చెందాలి. పూర్ణత సాధించాలనే ప్రేరణ దానివలననే కలుగుతుంది. అన్నీ సర్వాంగంగా తీర్చిదిద్ది పరిపుష్టంచేయాలనే అభిలాషకి మూలమదియే. కాని యీసం గతి ఎవ్వరికీ తెలియదు. అందుకని మీరు దాంతో ఉద్దేశపూర్వకంగా సహకరించడంలేదు. ఎందుకంటే మీరు దానివెలుగును గుర్తించడం లేదు. చైత్యపురుషుడంటే మీలోని భావోద్రేకం కాదు. భావోద్రేకాలు ఉచ్ఛప్రాణికానికి (Higher vital) చెందినవి. స్వచ్ఛమైనచైత్యపురుషునికి చెందినవిగావు. చైత్యపురుషుడు సదా దివ్వెవలె నీలో వెలుగుతూ దివ్య త్వంవైపుకు ఎగబ్రాకుతూంటాడు. ఈపురోగమనంలో అడ్డుపడే వ్యతి

రేక శక్తులను నాశనం చేసే శక్తిని సంపాదిస్తాడు. దీన్ని నీవు గుర్తించ గల్గినపుడు దివ్యసత్యానుభూతిని పొందగలవు — ఆ స్థితిలో యావత్ప్రపంచమంతా అజ్ఞానంతో తల్లక్రిందులుగా నడుస్తున్నట్లు అనుభూతిని ("తల క్రింద, కాళ్ళు గాలిలోకి") పొందకుండా వుండలేవు!

నీవు నీవ్యక్త్యాత్మను చైత్యపురుషునితో ఏకం చేసేది నేర్చుకోవాలి. ప్రస్తుతం నీవ్యక్తిత్వము ఒకమిశ్రమం. అది క్రమానుగతపరిణామంలో వచ్చిన మార్పులను కలుపుకొని ఒకానొక యెడతెగని కొనసాగింపుతత్వాన్ని అలవరచుకొంటుంది. ఈమిశ్రమతత్వంలోనే మానసికప్రకంపనలచే సమత లేక ఏకత గోచరిస్తుంది. ఇది ప్రవహించే నదీ ప్రవాహంలా ఎప్పటికప్పుడు నిత్యనూతనంగానున్ననూ, దానికి సంబంధించిన ప్రత్యేక స్థిరత్వముంటుంది. సాధారణంగా నీఆత్మ నీవ్యక్తిత్వం యొక్క ఛాయమాత్రమే. దీనిస్వభావంలో వైవిధ్యముంది, మానసికంలో ఒక రకంగాను, ప్రాణికంలో వేరుగాను, భౌతికంలో మరోవిధంగాను వుంటుంది. కాని ఒకసారి చైత్యపురుషునితో సంబంధాన్ని ఏర్పరచుకొంటే, దానికి తన ఆత్మనిజస్వరూపం ఎరుకవుతుంది. ఆ ఏకత్వంలో, దివ్యత్వంవైపు శాశ్వతంగా పురోగమించుటలో ఏదీకూడా ఇక నిన్ను ఆపలేదు. అలజడినిగూడ కలిగించలేదు. నీకు అల్పవస్తువులపై వ్యామోహంగాని, ఆహారంపై పేరాశగాని ఉండదు.

మూలం:శ్రీమాత
అనువాదం: యెల్. వేణుగోపాల్

విమలమైన విశ్వాసము చింతలేని దరహాసం

మనకు ముఖ్యంగా కావలసింది, పసిపాపలకుండే నిష్కపటమైన మనస్సు, విశ్వాసం. చిన్నారి పాపలు వాళ్ళకేదైనా కావలసివస్తే అది తప్పక వస్తుందని నమ్ముతారు. దానికోసం వాళ్ళడగక్కర్లేదు కూడా. అది రాగలదనే వారి దృఢవిశ్వాసం. మనకి కూడా అటువంటి గట్టి నమ్మకమే ఉంటే ఇంకేం కావాలి?

ఆకాంక్ష తప్పకుండా ఉండితీరాల్సిందే. అయితే కొంతమంది అంతర్మథనంతో, నమ్మక అపనమ్మకాల మధ్య, విశ్వాస అవిశ్వాసాల మధ్య జయము తథ్యమనే ఆశావాదానికి ఎప్పుడు మహా విపత్తు సంభవిస్తుందో అనే నిరాశావాదానికి మధ్య ఊగిసలాడుతూంటారు. ఇవన్నీ నీలో ఉన్నచో నీవు ఆకాంక్షించవచ్చుగాని నీకాంక్ష సిద్ధించదు. “నేను ఆకాంక్షిచానుగదా, నాకేమి లభించలేదే” అని నువ్వనుకుంటావు. అలా ఎందుకు జరుగుతుందంటే, నీవు సదా నీ అపనమ్మకంతో, నీలోని ఆకాంక్షను నిర్మూలిస్తావు గనుక అయితే నీకు నిజంగా నమ్మకంగా ఉంటే... పెద్దలచే వికృతం చేయబడకుండా, పిల్లలను స్వేచ్ఛగా వదలివేస్తే, వారికి ప్రతీదీ సవ్యంగా జరుగుతుందనే విశ్వాసముంటుంది. ఉదాహరణకు — పిల్లలకేదైనా చిన్న ఆపద సంభవిస్తే అది ఉపద్రవంగా మారుతుందని వారెప్పుడు అనుకోరు. అప్రయత్నంగా, దానంతటదే తొందరగా సర్దుకుంటుందిలే అని వారు నమ్ముతారు. ఈ నమ్మకమే, ఈ అమాయకమైన విశ్వాసమే వాళ్ళని వెంటనే నయం చేస్తుంది. ప్రబలంగా సహాయపడుతుంది.

అయితే నీవు ఎప్పుడైనా, శ్రీమాత శక్తిపాతం కోసం ఆకాంక్షించి, దైవసహాయం కోరినచో అది వస్తుందని అచంచల నిశ్చయంతో అడిగినచో, అసాధ్యమైనది, రాదుఅని అనుకొన్నది కూడా తప్పక వస్తుంది. ఈ విధమైన నమ్మకం, ఈ విశ్వాసం ఉండటం నిజంగా అంతరంగికమైన ఉన్మీలనమే (Inner opening). కొంతమంది నిరంతరం ఇదే స్థితిలో కొనసాగుతుంటారు. ఎప్పుడైనా ఏదైనా గ్రహించవలసియుంటే, దానిలబ్ధి పొందడానికి వారెల్లప్పుడు సన్నద్ధులై ఉంటారు. మరికొంతమందున్నారే, ఏదైనా పొందవలసి ఉంటే, లేక ఒక శక్తి దిగి

వస్తే, దానిని అందుకొనడానికి వారక్కడ ససేమిరా ఉండరు! ఆ క్షణంలో వారు అంతరంగికంగా పూర్తిగా మూసుకొని ఉంటారు. కాని పసిపాపలవంటి నమ్మకమున్నవారు, శక్తి ఎప్పుడు దిగి వస్తే అప్పుడు దాని కోసం తయారుగానే ఉంటారు.

ఇది చాలా చిత్రం కాదూ! బాహ్యంగా ఎట్టి విభేదమూలేదు. వారిరువురిలో కచ్చితంగా, ఒకే రకమైన సద్భావన, ఒకే రకమైన ఆకాంక్ష, మంచి చేయాలనేతపన ఉంటాయి. అయితే వారిరువురిలో చిరునవ్వులొలికే విశ్వాసం కలిగినవారు మట్టుకు దేనినీ ప్రశ్నించరు. అది తమకు లభిస్తుందా లేదా అని ఆలోచించరు. భగవంతుడు తమకు జవాబిస్తాడా లేడాయని మథనపడరు. అసలు వారికి ఆ ప్రశ్నే ఉదయిం చదు. అది అప్రయత్నంగా, స్వాభావికంగా అయితీరుతుందన్న మాట. "నాకేమి కావలెనో అది యివ్వబడుతుంది. నేను ప్రార్థిస్తే నాకు జవాబు దొరుకుతుంది. నేను కష్టంలో ఉండి సహాయం కోరితే, సహాయం లభి స్తుంది. దైవసహాయం రావడమే కాకుండా, అదే అన్నిటిని నిర్వహి స్తుంది. అప్రయత్నంగా, నిష్కపటంగా, ప్రశ్నింపబడని నమ్మకమే ఉన్నట్లయితే, అది అన్నిటికన్నా మిన్నగా పనిచేస్తుంది. దానిఫలితం అద్భుతం. కాని కొంతమంది మనసులోని వైరుధ్యాలతోను, అనుమా నాలతోను దానిని నిర్మూలిస్తారు. ఉదా॰ కష్టాలు వచ్చినప్పుడు, ఇటు వంటి ఆలోచనలతో "బాబోయ్! ఏందారి నేను దాన్ని భరించలేను. ఇదేపరిస్థితి ఇంకా విషమించి, ఈలాగే ఇంకా, ఇంకా దిగజారుతూ పోతే, పోతే, పోతే?" వారికి, దైవశక్తికి మధ్య ఓ గోడను నిర్మించుకొంటారు. చైత్యపురుషునికి ఈవిశ్వాసం అద్భుతంగా, ఛాయారహితంగా, తర్కరహి తంగా, వివాదరహితంగా ఉంటుంది. అప్పుడు జవాబు పొందనిప్రార్థన గాని ఫలించని ఆకాంక్షగాని ఉండదు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: పుల్లారెడ్డి

అనుక్షణం మనం ముందుగా ఊహించలేనిది, ఎదురుచూడలేనిది, మన ఎఱుకలో లేనిదంతా మన ఎదుట సాక్షాత్కారమౌతూండగా, మనకి సంభవించేది మట్టుకు మన విశ్వాసప్రగాఢతమీద, పవిత్ర ప్రమాణంమీద ఆధారపడి వుంటుంది.

రూపాంతరీకరణము — మూడు అంతరంగిక ప్రక్రియలు

జీవితము యొక్క అసలు లక్ష్యము ఇది; అభివృద్ధి. అయితే వృద్ధిచెందవలసినది సిరిసంపదలు కాదు — నీలోని దైవము: నీ మనస్సు జీవితము, శరీరములద్వారా స్వాధీన పరచుకొనుట — దేనిని? సృష్టిజాలమునందు నిక్షిప్తమైయున్న దైవమును దైవమే స్వాధీనపరచు కొనుట — అంతేకాని వస్తువులను (అహంకార దృష్టితో) కాదు. సుఖ పడుట — అనగా సృష్టిలోని దివ్యానందమును అనుభవించుట. సమ రము, విజయము, సామ్రాజ్యము — సృష్టియొక్క బహిరాంతరంగము లను వశపరచుకొని, అజ్ఞానాంధకారములపై జ్ఞాన, ప్రేమ, దైవేచ్ఛల ఆధిపత్యమును సాధించి విజయ పతాకమును ఎగురవేయుట.

యోగము యొక్క లక్ష్యము జీవితమును హేతువాద బద్ధము చేయుట కాదు — అతిమానసీకరణము గావించుట. బాహ్యాగతులను, ఉపరిగత మనోవైకల్యములను మెరుగుపరచుట దాని ప్రధానోద్దేశము కాదు. తదంతర్గతమైన దైవప్రాతిపదికపై జీవితమును పునర్నిర్మించుట. ఎందుకనగా ఈ విధమైన పునర్నిర్మాణము జరిగినప్పుడే ఇప్పుడున్న మాయదారి మారువేషము బదులు, మనపై గుప్తముగావున్న దివ్యశక్తి యొక్క పరిపాలనము, దైవము యొక్క నిజాభివ్యక్తిగా రూపాంతరీకర ణము సాధ్యమవుతాయి. జీవితాన్ని నేటి విషమ పరిస్థితినుంచి రక్షించా ల్నంటే, మనస్సు, తర్క వాదనలతో పైపై రంగులు మార్చటం వలన గాక చైతన్యము యొక్క మౌళికమయిన ఆధ్యాత్మిక మార్పువలననే.

దుఃఖమయమై అయోమయ పరిస్థితులలో సతమతమౌతున్న వర్తమాన జీవనం మనస్సు తన తార్కిక బుద్ధితో జేయు పైపై మార్పుల సహాయంతో కల్పించు చేతన సమస్తమూ మౌళిక పరివర్తనం జెందిన పుడే వినూత్న జీవనంగా సృష్టింపబడుతుంది. క్లిష్ట స్థితిలో యున్న అజ్ఞాన జీవనం ప్రకాశవంతంగా సామరస్యంగా పరివర్తన జెందడమే పూర్ణయోగం ప్రతిపాదించు మార్పు. అంతర్భూత కేంద్ర నిలయమై విప్ల వాత్మక పరివర్తనం సాధించుటకు మూడు అత్యావశ్యక నియమాలు పాటించవలసియుంటుంది. ఏ ఒక్క నియమమూ వేర్వేరుగా కాక మూడు

నియమాలనూ ఏకీకృతంగా ఆచరించినపుడే మూడింతల సమర్థవంతంగా జగదోద్దీపనం ఫలిస్తుంది. సంపూర్ణ పరావలంబనం సిద్ధిస్తుంది. ప్రస్తుతం బాహ్యా జీవనానికి ప్రధానంగా కోరికే స్ఫూర్తిని ప్రసాదిస్తోంది. ఆ కోరికలు మనలో తమ కేంద్ర నిలయంగా ఒక కామమయపురుషని నిర్మించి జీవనసంగ్రహాలన్నింటిని ఆ పురుషనికి నివేదిస్తూ మనయందు తమ (కోరికల) క్లేశమయ వర్ణాలను సగం చీకటి సగం వెలుగులతోను అజ్ఞానంతోను నింపుతున్నాయి. దేవతుల్యమైన జీవనం సాకారమవడానికి కోరికను సమూలంగా నిర్మూలించి, ఆ స్థానంలో సుస్థిరమైన సంకల్ప శక్తిని ప్రతిష్టించాలి. దుర్భర కామమయ పురుషని పూర్తిగా విలీనంకావించి మనలో తెరల వెనుక దాగియున్న సత్య-సంతోషాలతో నిండిన ప్రాణమయ పురుషని ప్రతిష్టించాలి.

ప్రస్తుతం నడుస్తున్న జీవన ప్రవాహం ప్రాణమయ ప్రవృత్తుల ఒత్తిడివలననూ, మరింత వెలుగులో సంచరించలేక అజ్ఞానంతో నిండిన జీవకామనలకు బానిసగానూ, అసమర్ధమంతమైన ఉపదేశకుడుగా సంచరిస్తున్న మనస్సు చేతనూ సాగుతున్నది.

దివ్యజీవనం సాధ్యపడుటకు మనోమయ ప్రాణమయ ప్రేరిత ఆకస్మిక ప్రవృత్తులు అంతర్ హృదయ స్థిత చైత్యపురుషని అధీనంలో ఉపకరణాలుగా మాత్రమే సంచరించాలి — లేదా సమూలంగా సమసిపోవాలి.

ఆ చైత్య పురుషడు మనోప్రాణ ప్రేరణల స్థానంలో యోగపథ దర్శకునిగా దివ్య ఉపదేశకునిగా కార్యనిర్వహణ కావించాలి. చివరగా — జీవితం తనకు తానై విడిగా వర్తించు అహంకార సంతృప్తికోసమే పయనిస్తోంది, అహంకారతత్వం పూర్తిగా లయమై ఆ స్థానంలో యదార్థమైన ఆధ్యాత్మిక పురుషని, అంటే, ఒక కేంద్ర సద్యవస్థాపకుని ప్రతిష్టించాలి. సమస్త జీవనం దివ్య సంకల్పసిద్ధి కోసమే సమర్పింపబడి, జీవనశక్తియందు నిబిడీకృతమైన భగవచ్ఛక్తి యునికికి జాగృతమై విధేయమైన ఉపకరణీయంగా పరివర్తనం జెందాలి.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: టి. మాధవరావు.

నియమాలనూ ఏకీకృతంగా ఆచరించినపుడే మూడింతల సమర్థవం తంగా జగదోద్దీపనం ఫలిస్తుంది. సంపూర్ణ పరావలంబనం సిద్ధిస్తుంది. ప్రస్తుతం బాహ్య జీవనానికి ప్రధానంగా కోరికే స్ఫూర్తిని ప్రసాదిస్తోంది. ఆ కోరికలు మనలో తమ కేంద్ర నిలయంగా ఒక కామమయపురుషుని నిర్మించి జీవనసంగ్రహాలన్నింటిని ఆ పురుషునికి నివేదిస్తూ మన యందు తమ (కోరికల) క్లేశమయ వర్ణాలను సగం చీకటి సగం వెలుగు లతోను అజ్ఞానంతోను నింపుతున్నాయి. దేవతుల్యమైన జీవనం సాకార మవడానికి కోరికను సమూలంగా నిర్మూలించి, ఆ స్థానంలో సుస్థిర మైన సంకల్ప శక్తిని ప్రతిష్టించాలి. దుర్భర కామమయ పురుషుని పూర్తిగా విలీనంకావించి మనలో తెరల వెనుక దాగియున్న సత్య-సంతోషాలతో నిండిన ప్రాణమయ పురుషుని ప్రతిష్టించాలి.

ప్రస్తుతం నడుస్తున్న జీవన ప్రవాహం ప్రాణమయ ప్రవృత్తుల ఒత్తిడివలననూ, మరింత వెలుగులో సంచరించలేక అజ్ఞానంతో నిండిన జీవకామనలకు బానిసగానూ, అసమర్థమంతమైన ఉపదేశకుడుగా సంచరిస్తున్న మనస్సు చేతనూ సాగుతున్నది.

దివ్యజీవనం సాధ్యపడుటకు మనోమయ ప్రాణమయ ప్రేరిత ఆకస్మిక ప్రవృత్తులు అంతర్ హృదయ స్థిత చైత్యపురుషుని అధీనంలో ఉపకరణాలుగా మాత్రమే సంచరించాలి — లేదా సమూలంగా సమసి పోవాలి.

ఆ చైత్య పురుషుడు మనోప్రాణ ప్రేరణల స్థానంలో యోగపథ దర్శకునిగా దివ్య ఉపదేశకునిగా కార్యనిర్వహణ కావించాలి. చివరగా — జీవితం తనకు తానై విడిగా వర్తించు అహంకార సంతృప్తికోసమే పయనిస్తోంది, అహంకారతత్వం పూర్తిగా లయమై ఆ స్థానంలో యదార్థమైన ఆధ్యాత్మిక పురుషుని, అంటే, ఒక కేంద్ర సద్యవస్థాపకుని ప్రతిష్టించాలి. సమస్త జీవనం దివ్య సంకల్పసిద్ధి కోసమే సమర్పింప బడి, జీవనశక్తియందు నిబిడీకృతమైన భగవచ్ఛక్తి యునికికి జాగృతమై విధేయమైన ఉపకరణీయంగా పరివర్తనం జెందాలి.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: టి. మాధవరావు.

జనసామాన్యములో యోగోద్దీపనము

శాశ్వతము, రహస్యము అయిన అస్తిత్వము పరిణామ ప్రక్రియ ద్వారా లేక క్రమానుగత స్వీయాభి వ్యక్తికై ధరించిన రూపమే ప్రకృతి. అది క్రమారోహణ పరంపరద్వారా మూడు సోపానములలో మూడు రూపములను తాలుస్తుంది. మన జీవితము పరస్పరాధారములైన ఈ మూడు స్థాయిలలోను నడుస్తుంది — శరీరము, మనస్సు, ఆచ్ఛాదిత మైన ఆత్మ. ఈ ఆత్మ అంతర్లయనమునందు (Involution) శరీర, మానసికములకు హేతువు; పరిణామమునందు వాటి పర్యవసానము.

ఎందుకంటే ప్రకృతి యొక్క పూర్ణపరివర్తనమునకు సమర్థ వంతమైన ఏకైకజీవియు, పార్థివప్రకృతికి మకుటము అయిన మానవు నిది త్రిజన్మము. అతనికి ఒక సజీవమైన పంజరము ఇవ్వబడినది. అందులో శరీరము ఒక పాత్ర. జీవితము దివ్యాభివ్యక్తికి సాధనము. మనస్సు అతని కార్యకలాపములకు కేంద్రము. ఈ మనస్సు తనని, తను నివసిస్తున్న శరీరాన్ని, తను ఉపయోగించుకుంటున్న జీవన సరళిని దివ్యంగా రూపొందించుకుంటుంది. తను క్రమక్రమంగా సిద్ధు లను పొందుతూ, జాగృతమై తన నిజ స్వరూపమైన దైవాంశయే అని తెలుసుకుంటుంది.

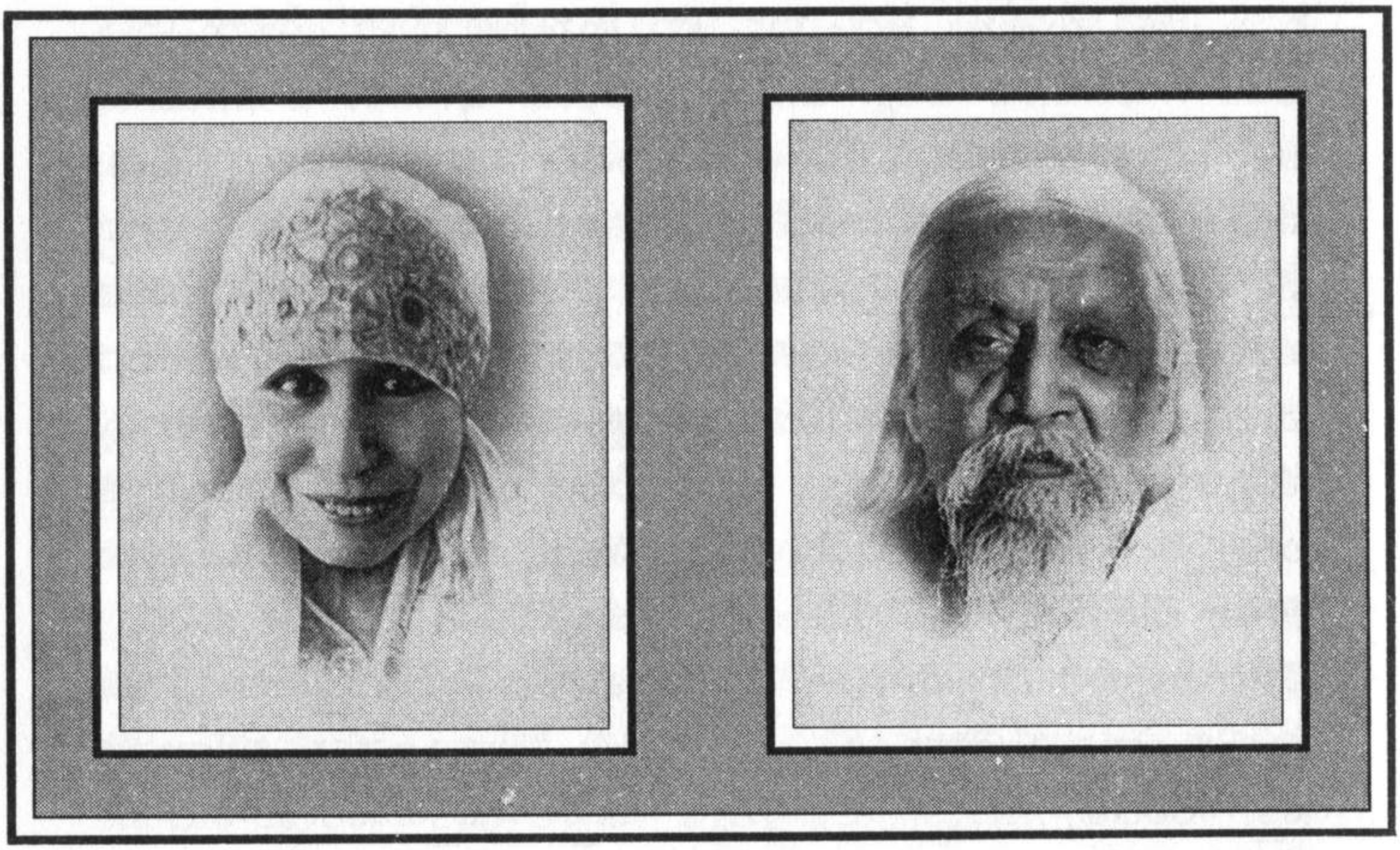
ఇది మానవులలో దైవశక్తి యొక్క ప్రణాళిక అయినందున, మన అస్తిత్వపు మార్గం సర్వం, లక్ష్యం సత్తలోని ఈ మూడు మూలకాల సమ్మేళనం ద్వారా పనిచేయాలి. ప్రకృతిలో వాటి ప్రత్యేక రూపాంతరీ కరణ ఫలితంగా మానవునికి మూడు విధాలైన జీవితాలలో దేనినైనా ఎన్నుకొను అవకాశ ద్వారం తెరువబడింది. సాధారణ భౌతిక అస్తిత్వం, మానసిక కార్యాచరణ, అభివృద్ధి, మార్పులేని ఆధ్యాత్మిక పరమానందం. అయితే అతడు తన పురోగమనంలో ఈ మూడింటిని సమ్మిళితం చేయవచ్చు, వాటి విభేదాలను ఒక సామరస్యపు లయగా శ్రుతి చేయవచ్చు. దాని ద్వారా తనలో సంపూర్ణమైన దైవత్వాన్ని, పరిపూర్ణ మానవుణ్ణి సృష్టించవచ్చు.

ఆత్మ విశ్వ సృష్టికి మకుటము. పదార్థము దాని ప్రాతిపదిక ఈ రెండింటికి మధ్యవర్తి మనస్సు. ఆత్మ శాశ్వతము. మనస్సు, పదా

ర్థము దాని వృత్తులు. తెర వెనక అదృశ్యముగా నుండి బహిరావిష్కృతము గావలసినది ఆత్మ. మనస్సు, శరీరము ఇందుకు సాధనములు. ఆత్మ యోగాధ్యక్షుని ప్రతిబింబము. మనస్సు, శరీరము ఆ ప్రతిబింబమును ప్రత్యక్షపరచుటకై ఆయన సమకూర్చిన సాధనములు. సమస్తమైన ప్రకృతి ఆ నిక్షిప్త సత్యమును క్రమక్రమముగా బాహ్యమున వ్యక్తీకరించుటకు, అంతకంతకు ఆ దివ్యరూపమును బాహ్య ప్రపంచములో ప్రత్యక్షీకరించుటకు చేయు ప్రయత్నము. మానవాళిలో యోగాన్ని సర్వవ్యాప్తం చేయుట ప్రకృతి తాను చేసిన ఆలస్యాలకు, ప్రచ్ఛన్నతలకు పైగా సాధించవలసిన ఆఖరు విజయంగా వుండాలి. ఇప్పుడు కూడా విజ్ఞానంలో పురోగమించు మనస్సుతో ఆమె మానసిక జీవితపు పూర్ణాభివృద్ధికై సర్వమానవాళిని సమర్ధవంతం చేయుటకై ఆకాంక్షించుచున్నది. కావున యోగంతో ఆమె తప్పని సరిగా ఉన్నత పరిణామానికై, రెండవ జన్మకై, ఆధ్యాత్మిక అస్తిత్వానికై సర్వమానవాళిని సంసిద్ధం చేయుటకై యత్నించవలెను. మానసిక జీవితం పదార్థాన్ని ఉపయోగించి సంపూర్ణం చేయునట్లు, దైవ స్వీయ ప్రకటన యొక్క సాధనాలుగా పదార్థం మరియు మానసిక అస్తిత్వాలను, ఆధ్యాత్మిక జీవితాన్ని ఉపయోగించి పరిపూర్ణం చేయగలదు. అది సాధింపబడిన యుగాలు పౌరాణిక సత్య లేక కృతయుగాలు, సంకేతంలో సత్యం అభివ్యక్తమైన యుగాలు. ఆ మహా కార్యాన్ని నిర్వర్తించి మానవుల లోని ప్రకృతి జ్యోతిర్మయమై, సంతృప్తినంది పరమానందంతో తన కృషి సఫలమై విశ్రమించగలదు.

ఆమె అర్థాన్ని గ్రహించవలసినది మానవుడు. ఇకపై అతడు జగన్మాతను అపార్థం చేసుకొనక, నిందించక, దురుపయోగం చేయక ఆమె అతి బలోపేత సాధనాలతో ఆమె మహోన్నత ఆదర్శానికై సదా ఆకాంక్షించవలెను.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: ఎన్. అప్పాస్వామి

The Two who are one are the secret of all power,
The Two who are one are the might and right in things.

Savitri Sri Aurobindo

1999

bonne année
blessings

సమాచార పత్రం

క్రొత్తసంవత్సరానికి 1999 ఆశ్రమంలో ప్రాతః కాలము ధ్యానంతో స్వాగతం పలికారు. ఆశ్రమంలో పంచిపెట్టిన బొన్‌ఆనీ కార్డును ప్రక్క పేజీలో చూడండి.

1998 నవంబరు, డిశంబరులలో సొసైటీ బీచ్ ఆఫీసులో మూడు కార్యక్రమాలు నిర్వహించారు: (1) నవంబరు 21-23 తేదీలలో దైవానికి దారి అనే విషయంపై సొసైటీ స్త్రీల విభాగంవారు ఒకగోష్టి నిర్వహించారు. అందులో పాల్గొన్న చాలా మంది దైవము యొక్క పిలుపు ప్రత్యేకత పొందారు. ఈ మూడురోజుల కార్యక్రమాలు దైవచింతనాలు వాళ్లల్లో విస్పష్టమయినట్లు గ్రహించారు. (2) 17-20 తేదీలలో పిల్లలకార్నర్ నిర్వాహతుల శిబిరాన్ని నిర్వహించారు. (3) 22.12.98 నుండి 2.1.99 వరకు సొసైటీ యువవిభాగమువారు జాతీయ సమైక్యతకై ఆలిండియా యూత్‌కేంప్‌ను నిర్వహించారు.

శ్రీ ప్రదీప్ నారంగ్, జనరల్ సెక్రటరీ, సొసైటీ లండన్ కేంద్రములో 17 నవంబరు 1998న సామూహిక ఇన్వొకేషన్‌లో పాల్గొన్నారు. 15 నవంబరు 98 న అరోమీరా కేంద్రంలో జరిగిన గెట్‌టుగెదర్‌లో కూడా పాల్గొన్నారు.

ప్రకటనలు

సొసైటివారు జనవరి 1999 నుంచి తెలుగులోను, ఫిబ్రవరి 1999 నుంచి తమిళంలోను ఆలిండియా మేగజైన్‌ను ప్రచురించనున్నారు. గుజరాతీ, మరాఠీ, బెంగాలీ, కన్నడంలో ఇంతకు ముందే ప్రచురించబడుతున్నవి.

డా. మంగేష్ నడ్‌కర్ణి 23.2.99 నుంచి 5.3.99 వరకు సావిత్రి అధ్యయన తరగతులను ఆంగ్లములో సొసైటీ బీచ్‌ఆఫీసులో నిర్వహించెదరు.

సొసైటీ బీచ్ ఆఫీస్ హాలులో ఎడ్యుకేషన్ క్యాంపు, ఉపాధ్యాయుల శిక్షణా శిబిరము మే 1999 లో నిర్వహిస్తారు. వివరాలకొరకు ఈ చిరు

నామాకు వ్రాయండి. The co-ordinator, Education camp, Sri Aurobindo Society, Pondicherry - 605002.

ఆలిండియా మేగజైన్ జనవరి, ఫిబ్రవరి సంచికలు బుక్‌లెట్ (ఇంగ్లీష్) రూపంలో SABDA, Sri Aurobindo Ashram, Pondicherry - 605002 (తపాలా చార్జీలు అదనము) లో దొరకుతాయి.

శ్రీఅరవిందో సొసైటీ నాల్గవ ఆంధ్రప్రదేశ్ రాష్ట్ర మహాసభలు 1999 మార్చి 13, 14 తేదీలలో హైదరాబాదు సొసైటీలో జరుగనున్నవని తెలియజేయుచూ, సర్వులను పాల్గొన ఆహ్వానించుచున్నాము.

Offering of the first issue of Telugu AKHILA, Akhila Bharata Patrica on 1.11.98 to Sri Aurobindo and The Mother.